Scholia on Sophocles: On Trachiniae by Scholia on Sophocles

ΕΙΣ ΤΡΑΧΙΝΙΑΣ.

1 λόγος μέν ἐστ᾽ ἀρχαῖος ὁ τρόπος ἀναχρονισμός· μεταγενέστερος γὰρ ὁ Σόλων. φασὶν Ἀθηναίους αἰτήσασθαι Σόλωνα νόμου γραφήν, τὸν δὲ δεδιότα τὸ ἀψίκορον αὐτῶν ὅρκον αἰτῆσαι αὐτοὺς ἐπιμεῖναι δεκαετίαν, παρευλαβούμενον δὲ μήποτε μένοντα ἀναγκάσωσι μεταθεῖναί τι τῶν νομίμων ἀναχωρῆσαι πρὸς Λυδοὺς καὶ Κροῖσον· δεξάμενος δὲ αὐτὸν ὁ Κροῖσος δείκνυσι πάντα τὸν πλοῦτον καὶ στρατιώτας ἐν ὅπλοις χρυσοῖς βωμόν τε Ἀπόλλωνος ὁλόχρυσον, καυχώμενος δὲ ἠρώτα αὐτὸν τίς πάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστερος, ὁ δὲ ἔφη Κλέοβιν καὶ Βίτωνα· λυπηθεὶς δὲ ὁ βασιλεὺς ἠρώτα τὸν τὰ δεύτερα φέροντα, τούτου δὲ πάλιν ἕτερον προβαλομένου ἠγανάκτησε Κροῖσος ἐπεὶ μηδὲ τὰ δεύτερα τῆς εὐδαιμονίας αὐτῷ δέδωκεν· ὁ δὲ Σόλων συνεὶς τὴν λύπην ἀπεφήνατο ὅτι τέλος ὅρα μακροῦ βίου· φασὶ δὲ αὐτοῦ τὸ τηνικαῦτα πόλεμον αἱρομένου πρὸς Πέρσας χρησθῆναι παρὰ τοῦ θεοῦ
Κροῖσος Ἅλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει·
ὁ δὲ νομίσας περὶ τῆς Περσῶν ἀρχῆς αὐτὸν λέγειν ἐπολέμησεν καὶ ἡττηθεὶς ἐν πυρὶ βέβληται ὑπὸ Κύρου, καιόμενος δὲ Σόλωνα ἐπεκαλεῖτο· Ἀπόλλων δὲ ὄμβρον ἐπιβαλὼν ἔσβεσε τὸ πῦρ, Κύρου δὲ ἐρωτήσαντος διηγήσατο αὐτῷ τὸ ἀπόφθεγμα τοῦ φιλοσόφου ὅθεν θαυμάσας τε καὶ ἐννοήσας τὸ τῆς τύχης ἄδηλον μετὰ τιμῆς ἀπέπεμψεν Κροῖσον.

4 ἐγὼ δὲ τὸν ἐμόν ἐγώ, φησί, τὸν ἐμὸν αἰῶνα καὶ πρὸ θανάτου διέγνωκα βαρὺν ὄντα καὶ ἀπεχθῆ καὶ δυστυχῆ.

7 ἐν Πλευρῶνι πόλις Αἰτωλίας.

νυμφίων ὄκνον νυμφίων ἀντὶ τῶν νυμφευμάτων καὶ μνηστευμάτων, ὄκνον δὲ τὸν φόβον· Ὅμηρος
ὀκνείω δ᾽ ἵππων ἐπιβαινέμεν·
εἰ δὲ γράφεται ὄτλον τὴν ταλαιπωρίαν ἢ τὸ
μεμορημένον καὶ πεπρωμένον· Καλλίμαχος
κενεὸν πόνον ὀτλήσαντες.

γράφε ὅτλον· ἡδεῖα δὲ ἡ φράσις καὶ ἡ ἱστορία.

12 ἑλικτός διὰ τὸ σκολιὸν τῶν ῥευμάτων.

13 βούκρανος οἱ ποταμοὶ βούκρανοι διετυποῦντο ἢ ὅτι μυκηθμῷ εἰσι παραπλήσιοι περὶ τὰς ἐκβολάς· Ὅμηρος
τοὺς ἔκβαλλε θύραζε μεμυκὼς ἠΰτε ταῦρος·
ἢ ὅτι σχίζουσι τὴν γῆν ὡς βόες· ἢ διὰ τὸ τὰς κατανομὰς παρὰ ποταμοὺς εἶναι.

ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος ὁ νοῦς, ἐκ δὲ τῆς δασύτριχος γενειάδος αὐτοῦ κατέρρει πλῆθος ὑδάτων ὡς ἀπὸ κρήνης· παροιμία ἐκ πολλοῦ εἰρημένη.

14 κρηναίου ποτοῦ λείπει τὸ ὡς, ὡς ἀπὸ κρήνης.

19 ὁ κλεινὸς ἦλθε Ζηνός τοῦτο γὰρ ἦν παρὰ Οἰνέως ὡρισμένον, τῷ νικῶντι Ἀχελῷον αὐτὴν δώσειν.

21 ἐκλύεταί με ἀντὶ τοῦ ἀπαλλάττει με καὶ ἐλευθεροῖ τοῦ φόβου τοῦ Ἀχελῴου περιγενόμενος.

καὶ τρόπον μὲν ἂν πόνων τὸν τρόπον τῆς πρὸς ἀλλήλους αὐτῶν μάχης οὐκ ἂν διείποιμι — ἐδεδοίκει γάρ —, ἐκεῖνος δ’ εἴποι ὃς ἄφοβος αὐτῶν τὴν μάχην θεωρῶν ἐκάθητο· Ὅμηρος
ἔνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθὼν
ὅς τις ἔτ’ ἄβλητος.

23 θώκων θᾶκος ἡ καθέδρα.

24 ἐγὼ γὰρ ἤμην δασέως ἵνα συνάδῃ τῷ
ἀλλ’ ὅστις ἦν
θακῶν ἀταρβὴς τῆς θέας·
οἱ δὲ ψιλῶς ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον.

25 μή μοι τὸ κάλλος μὴ διὰ τὸ κάλλος ἀλγηδόνι περιπέσω τῷ Ἀχελῴῳ γαμηθεῖσα.

26 τέλος δ’ ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος ὁ πρύτανις τοῦ ἀγῶνος· τὸ δὲ ὅλον οὕτως ἔχει, ὁ ἀγώνιος Ζεὺς εὐτυχῶς τῷ ἀγῶνι τέλος ἐπέθηκεν, ἐμοὶ δὲ οὐκ

εὐτυχῶς, εὐτυχῶς μὲν ὅτι ἀπήλλαξέ με τοῦ Ἀχελῴου οὐκ εὐτυχῶς δὲ ὅτι καὶ νῦν οὐχ ἧττον ἀγωνιῶ διὰ τὴν Ἡρακλέους ἀπουσίαν.

27 λέχος γὰρ Ἡρακλεῖ κριτόν ἀντὶ τοῦ ἔκκριτον.

28 ξυστᾶσ᾽ ἀντὶ τοῦ συνελθοῦσα· τρέφω δὲ ἀντὶ ἔχω, αὔξω. διὰ τὸ καὶ νῦν περὶ Ἡρακλέους ἀγωνιᾶν.

29 προκηραίνουσα ἀγωνιῶσα, μεριμνῶσα κατὰ τὸ κέαρ ὅ ἐστιν ἐν βάθει βουλευομένη· καὶ Εὐριπίδης
τί ποτ᾽, ὦ τέκνον, τάδε κηραίνεις;

νὺξ γὰρ εἰσάγει ἀντὶ νυκτὸς ἔρχεται καὶ νυκτὸς ἐξορμᾶται ὡς μὴ διαδοχήν μοι τῶν πόνων γενέσθαι.

32 γῄτης γεωργός, ὁ τὴν γῆν ἐργαζόμενος· ἔκτοπον δὲ ἔξω καὶ πόρρω οὖσαν.

35 λατρεύοντά τῳ ὑπηρετοῦντα τῷ Εὐρυσθεῖ.

36 ὑπερτελής ἀντὶ ὑπὲρ τὸ τέλος γέγονεν οἷον τοῦ τέλους τῶν ἄθλων κρείττων ὤφθη κατορθώσας αὐτούς· ἢ ὑπέρτερος αὐτῶν ἐστιν, ἐγκρατὴς καὶ ὑπεράνω.

39 ἐν Τραχῖνι πόλις Θετταλίας εἰς ἣν Ἡρακλῆς κατῴκησεν διὰ τὸν τοῦ Ἰφίτου φόνον κατὰ τὸν νόμον.

40 ξένῳ παρ᾽ ἀνδρί τῷ Κήυκι ὃς ἦν παῖς Ἀμφιτρύωνος ἀδελφοῦ· καὶ Ἡσίοδος
Τρηχῖνα δέ τοι παρελαύνω
ἐς Κήυκα ἄνακτα.

42 αὐτοῦ ἀντὶ ὑπὲρ αὐτοῦ.

43 σχεδὸν δ᾽ ἐπίσταμαι ὑποπτεύω, ὑπονοῶ, οἴομαι.

45 ἀκήρυκτος μένει ἄσημος, οὐ μηνυόμενος ὅπου πότ᾽ ἐστιν· ὃν οὐδεὶς ἐλθὼν κηρύττει καὶ ἀπαγγέλλει ποῦ πότ᾽ ἐστιν.

47 δέλτον λιπὼν ἔστειχε ὡς τοῦ Ἡρακλέους τύπον διαθήκης γράψαντος εἰς δέλτον καὶ καταλελοιπότος εἰ μὴ ἔλθοι διὰ τοσούτου χρόνου γνῶναι

αὐτὸν τελευτῶντα καὶ μετὰ τοὺς ιε′ μῆνας ἀναγνοῦσαν ποιῆσαι αὐτὴν τὰ ἐντεταλμένα.

48 θεοῖς ἀρῶμαι εὔχομαι μηδὲν λυπηρὸν ἐγγεγραμμένον ἔχουσαν λαβεῖν πημονῆς ἄτερ.

50 πανδάκρυτ᾽ ὀδύρματα διὰ πανδακρύτων ὀδυρμάτων ὡς τὸ
διά τ᾽ ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.

52 φρενοῦν νουθετεῖν, εἰς φρόνησιν ἄγειν.

53 τὸ σόν τὸ σοὶ συμφέρον ἢ τόσον ἀντὶ τοῦ ὀλίγον.

54 πῶς παισὶ μὲν τοσοῖσδε πληθύεις ἦσαν γὰρ αὐτῇ παῖδες ἐξ Ἡρακλέους Ὕλλος, Κτήσιππος, Γλῆνος, Ὀνείτης· ἔστι δὲ Ἡρακλεῖ καὶ ἕτερος Ὕλλος ἐκ Μελίτης.

56 εἰ πατρὸς νέμοι τιν᾽ ὥραν ὥραν φροντίδα· καὶ Ἡσίοδος
ὥρη γάρ τ᾽ ὀλίγη πέλεται·
ὁ δὲ νοῦς, ἵνα μάθῃς εἰ φροντίζει τοῦ πατρὸς ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν καλῶς διαπράττεσθαι.

58 ἀρτίπους θρῴσκει ὅ ἐστιν ἀρτίως καὶ ἡρμοσμένως τῷ καιρῷ πορεύεται.

59 πρὸς καιρὸν κατὰ καιρόν.

60 τἀνδρὶ τῷ Ὕλλῳ.

61 ἀγεννήτων δυσγενῶν.

63 ἐλεύθερον σπουδαῖον καὶ ἐλευθέρῳ πρέποντα.

64 εἰ διδακτά μοι εἰ προσήκει μοι μαθεῖν.

65 ἐξενωμένου ἐν ξένῃ διατρίβοντος.

68 ἱδρῦσθαι διάγειν.

69 τὸν μὲν παρελθόντ᾽ ἄροτον ἀντὶ τοῦ ἐνιαυτόν· ἅπαξ γὰρ τοῦ ἔτους ἀροτριᾶται ἡ γῆ.

70 Λυδῇ γυναικὶ τῇ Ὀμφάλῃ.

λάτριν δοῦλον.

πονεῖν ὑπηρετεῖν.

71 πᾶν τοίνυν εἰ καὶ τοῦτ᾽ ἔτλη ἀκούσεται τοίνυν τις ὅτι Ἡρακλῆς πᾶν αἰσχρὸν ὑπέμεινεν εἰ ἀληθῶς ὑπέστη τὸ δουλεύειν τῇ Ὀμφάλῃ.

72 ἐξαφεῖται ἀφείθη, ἀπηλλάγη τοῦ δουλεύειν.

74 Εὐβοῖδα χώραν ἔνιοί φασι καὶ Θεσσαλίας εἶναι Οἰχαλίαν, οὐδὲν δὲ ἄτοπον συνωνυμεῖν.

77 τῆσδε τῆς χώρας τῆς Εὐβοίας.

79 ὥς οἱ τελευτὴν τοῦ βίου ἔλεγεν, φησίν, ὅτι ἐν Οἰχαλίᾳ τεθνήξομαι ἢ σῳθεὶς εὐδαιμονήσω τὸν ἐπίλοιπον χρόνον.

82 ἐν οὖν ῥοπῇ τοιᾷδε ἐν κινδύνῳ καὶ ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἱσταμένῳ οὐ πορεύσῃ συλληψόμενος αὐτῷ καὶ συναγωνιούμενος;

83 ξυνέρξων τῷ πατρί.

86 εἰ δὲ καὶ ἠπιστάμην ἢ προηκηκόειν, φησίν, ὅτι ταῦτα προεῖπεν πάλαι ἂν ἐγὼ συμπαρήμην αὐτῷ.

92 χώρει νῦν, ὦ παῖ καὶ νῦν, φησίν, ὦ παῖ, ἄπιθι· καὶ γὰρ τὸ βραδέως τὰ δέοντα ποιεῖν ἐπειδὰν ἀκούσῃ τις κέρδος ἀποφέρεται τουτέστι καὶ εἰ βραδέως ἤκουσας καὶ ὠφελήσεις αὐτὸν παραγενόμενος κέρδος σοι ἔσται.

94 αἰόλα νύξ μέλαινα ὡς οἱ νεώτεροι· ἢ ποικίλη διὰ τὰ ἄστρα ἡ νὺξ ἢ ταχεῖα διὰ τὸ
νυκτὶ θοῇ
παρ᾽ Ὁμήρῳ· τίκτει δὲ ἀντὶ τοῦ ἀνατέλλειν ποιεῖ.

95 φλογιζόμενον ἀντὶ τοῦ λάμποντα.

96 Ὅμηρος
Ἠέλιος ὃς πάντ᾽ ἐφορᾷ.

αἰτῶ παρακαλῶ.

97 τὸν Ἀλκμήνης λείπει παῖδα.

98 πόθι λείπει οἰκεῖ, διατρίβει.

100 ἢ ποντίους αὐλῶνας τοὺς παρὰ θάλατταν τόπους στενούς, ἐκ δὲ τούτου τὰ πελάγη φησίν· ἆρα οὖν ἐν θαλάττῃ ἐστίν; ἢ ἀντὶ τοῦ νήσους· αὐλὼν γὰρ τὸ στενόμακρον πέλαγος, ἀπὸ δὲ τοῦ πελάγους τὸ περιεχόμενον ὑπ᾽ αὐτοῦ δηλοῖ ὅ ἐστι τὰς νήσους.

101 ἢ δισσαῖσιν ἀπείροισιν ἀντὶ τοῦ καὶ πρὸς τὰ ἑῷα καὶ δυτικά.

102 ὦ κρατιστεύων ὦ νικῶν πάντας τοὺς θεοὺς κατὰ τὸ ὀπτικόν· καὶ Ὅμηρος ὃς πάντ᾽ ἐφορᾷ.

103 ποθουμένᾳ ἀντὶ τοῦ ποθούσῃ.

104 τὰν ἀμφινεικῆ Δηιάνειραν τὴν περιμάχητον· πυνθάνομαι, φησί, τὴν ἀμφινεικῆ Δηιάνειραν μηδέποτε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀδακρύτους ἔχειν ἀλλ᾽ ἀεὶ τῷ πόθῳ τῶν δακρύων νικωμένην ὀδύρεσθαι· ἀθλίαν δ᾽ ὄρνιν τὴν ἀλκυόνα φησὶν ἣ τίκτει ἐν ταῖς ὑφάλοις πέτραις εἶτα τῶν ὠῶν ἀφανιζομένων δακρύει.

λείπει ἡ διά.

105 οἷα ἐπιρρηματικῶς.

ἄθλιον ὄρνιν γράφε ἅλιον ὄρνιν, ἀλκυόνα· ἢ ἀηδόνα.

106 οὔποτ᾽ εὐνάζειν τὸν πόθον τῶν δακρύων κοιμίζειν ἀλλ᾽ ἡττᾶσθαι καὶ ἀεὶ δακρύειν.

ἀδακρύτων πολυδακρύτων.

107 ἀλλ᾽ εὔμναστον ἀνδρός ἀλλὰ τὸ δεῖμα τὸ ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς ἀεὶ μνημονεύουσαν ἐν ταῖς ἀνάνδροις κοίταις τρύχεσθαι κατὰ ψυχήν.

109 ἐνθυμίοις εὐναῖς ταῖς μεριμνητικαῖς, ταῖς πολυφροντίστοις, ἀνανδρώτοισι δὲ ταῖς ἐρήμοις τοῦ ἀνδρός.

112 τὸ πολλὰ πρὸς τὸ κύματα.

ὥστ᾽ ἀκάμαντος ἢ νότου ὥσπερ γὰρ ἄν τις θεωροίη κυματουμένην τὴν θάλατταν ἢ νότου πνέοντος ἢ βορέου, τῶν δὲ κυμάτων τὰ μὲν ἐπιόντα τὰ δὲ ἀπερχόμενα οὕτως καὶ τὸν Ἡρακλέα καθάπερ τι πέλαγος κακῶν τὸ μὲν παρὸν λυπεῖ τὸ δ᾽ αὐξόμενον ἀπόκειται.

116 Καδμογενῆ τὸν Θηβαγενῆ Ἡρακλέα· Ἡσίοδος
ὅφρ᾽ Ἡρακλῆος Θηβαγενέος κλέος εἴη.

117 τρέφει, τὸ δ᾽ αὔξει ἀντὶ τροφῆς καθημερινῆς καὶ αὐξήσεώς εἰσιν αὐτῷ οἱ πόνοι.

τρέφει ἀντὶ ἔχει, τὸ δὲ αὔξει ἀντὶ τοῦ αὔξεται· οὕτω φησί, τὸ μὲν τῶν κακῶν ἔχει αὐτὸν τὸ δὲ αὔξεται κατ᾽ αὐτοῦ. ἄλλως: τρέφει ἀντὶ τοῦ τρίβει κατὰ ἀντίφρασιν· ἔστι γὰρ οὕτω, τὸ μὲν αὐτὸν καταπονεῖ παρὸν τὸ δ᾽ αὔξει καὶ κορυφοῦται· ἢ ὅτι οἰκεῖον τοῦ ἥρωος τὸ τρέφει καὶ αὔξει ὥστε τρέφεσθαι αὐτοῦ τὴν ἀρετὴν διὰ τῶν πόνων ὡς Ἰσοκράτης «οἷς τοῦ βίου ἀρετὴ τηλικοῦτον εὐδοξίας χαρακτῆρα ἐχαρίζετο»· βίου δὲ πέλαγος τὸν χειμαζόμενον βίον.

118 πέλαγος Κρήσιον ὡς πάνυ χειμαζομένης τῆς περὶ Κρήτην θαλάσσης.

119 ἀλλά τις θεῶν θάρρει, φησίν, ὦ Δηιάνειρα· θεῶν γάρ τις αὐτὸν ἀναμάρτητον καὶ δίκαιον ὄντα κωλύει ἀπὸ τοῦ Ἅιδου· ἢ ἀναμπλάκητον ἐπιτυχῇ παρὰ τὸ μὴ ἀναπλακεῖν οἷον κωλύει αὐτὸν μὴ ἐπιτυχεῖν τοῦ Ἅιδου.

120 ἀναμπλάκητον ἄπταιστον.

122 ὧν ἐπιμεμφομένας περὶ ὧν μεμφομένης ὅτι προσηκόντως ὀδύρῃ· θεοὶ γὰρ αὐτὸν σῴζουσιν.

ἀδεῖα μὲν ἀντία δ᾽ οἴσω οἷς περὶ τοῦ Ἡρακλέους φρονεῖς ἐρῶ· τὸ δὲ ἑξῆς ἐπάγει ὥστε μὴ χρῆναι αὐτὴν ἀποβάλλειν τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα περὶ αὐτοῦ· ἡδεῖα ὅτι φησὶν αὐτὸν ζῆν, ἀντία δὲ ὅτι τὸ ἐναντίον νομίζει Δηιάνειρα ὡς ἀποθανόντος αὐτοῦ.

ἀντία ἀντίον σοί.

οἴσω ἀντὶ λέξω.

124 οὐκ ἀποτρύειν οὐκ ἀπογνῶναι, οὐκ ἀποκάμνειν, οὐκ ἀποβάλλειν, οὐκ ἀποδοκιμάζειν.

126 ἀνάλγητα γὰρ οὐδ' ὁ πάντα κραίνων οὐδὲ γὰρ ἄλυπα τοῖς ἀνθρώποις ὁ Ζεὺς τὰ πράγματα πεποίηκε·
δοιοὶ γάρ τε πίθοι·
οἷον συμμιγνύουσιν οἱ θεοὶ τὰ πράγματα τοῖς ἀνθρώποις πήματι καὶ χαρᾷ καὶ στρέφουσιν ὀξέως τὰ πράγματα ὥσπερ τὰς τῆς ἄρκτου στροφάς.

129 ἀλλ' ἐπὶ πήματι καὶ χαρᾷ ἐπὶ χαρᾷ δὲ καὶ πήματι πᾶσι κυκλοῦσιν οἱ θεοί· πήμᾳ δὲ ἀντὶ πήματι κατὰ ἀποκοπήν.

ποτὲ μὲν ἐπὶ πήματι ποτὲ δὲ ἐπὶ χαρᾷ.

130 πᾶσι κυκλοῦσιν ἀντὶ κυκλοῦνται τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα· ἢ τὸ κυκλοῦσιν ἐπὶ τῶν θεῶν.

οἷον ἄρκτου στροφάδες τὰς ἄρκτους παρέλαβεν ἐπεὶ διαφανεῖς τέ εἰσιν καὶ ἡσυχαιτέραν ποιοῦνται τὴν κίνησιν· καθόλου γὰρ ὀξύτερον τὰ νότια κινοῦνται διὰ τὸ μείζονα κύκλον ὁδεύειν· Ἄρατος
αὐτοῦ καὶ κριοῖο θοώταταί εἰσι κέλευθοι.

136 στέρεσθαι ἀντὶ τοῦ λυπεῖσθαι καὶ στέρεσθαι χαρᾶς· τίνος δὲ στέρεσθαι; δῆλον ὅτι τοῦ χαίρειν.

137 ἃ καὶ σὲ τὰν ἄνασσαν ἅπερ καὶ σὲ λέγω χρῆναι φρονεῖν καὶ χρησταῖς ἐλπίσι βόσκεσθαι· ἢ οὕτως, ἃ καὶ σὲ βούλομαι φροντίζειν ὅτι τρέπονται καὶ ἐκ κακῶν ἐπὶ ἀγαθὰ τὰ ἀνθρώπινα.

140 Ζῆν' ἄβουλον δύσβουλον καὶ κακόβουλον, μὴ βουλευόμενον τοῖς ἰδίοις παισὶ τὸ συμφέρον διὸ μηδὲν φαῦλον περὶ Ἡρακλέους ἔλπιζε· οὐ γὰρ παρορᾷ τοῦ ἑαυτοῦ παιδὸς ὁ Ζεύς.

141 ἐξ ἀκοῆς ἐλήλυθας, τῶν ἐμῶν αἰσθομένη κακῶν.

144 τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιοῖσδε ἡ γὰρ νέα ἡλικία ἐν τοῖς τόποις τῆς ἀμεριμνίας βόσκεται· τὸ δ᾽ αὐτοῦ τινες ψιλοῦσιν καὶ νοοῦσιν αὐτόθι, ἔνιοι δὲ δασύνουσιν ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῦ, τοῖς ἰδίοις ἑαυτοῦ τόποις ἀμερίμνως βόσκεται τὸ νεάζον καὶ οὔτε καύματι φθείρεται οὔτε ὑετῷ οὔτε ἀνέμων σφοδρότητι ἀλλὰ ταῖς ἡδοναῖς εἰς ὕψος εὐθυμίας αἴρεται· ἕως τις γαμηθῇ οὐδέν, φησί, ταράττει τὴν νέαν ἡλικίαν ἀλλ᾽ ὡς τεῖχος ἀρραγὲς οὐ φθείρεται ὑπό τινος οὕτως οὐδὲ ἡ νεότης ἐστηριγμένη ὑπὸ ἀμεριμνίας τῶν ἐν τῷ βίῳ κακῶν·
νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.

145 οὐ θάλπος κ. ἑ. ἀντὶ οὐδεμία μεταβολή.

147 ἡδοναῖς—ἐξαίρει ταῖς εὐθυμίαις ἐξυψοῖ.

148 ἐς τοῦθ᾽ ἕως τις ἀντὶ παρθένου τὸ τηνικαῦτα ἐπειδὰν γαμηθείη τις εἰς τὰ καθ᾽ ἑαυτὴν ἀποβλέπουσα καὶ συνορῶσα ὡς ἔξω τῆς ἀμεριμνίας εἰς φροντίδας εἰσῆλθεν οἰκτείρει τὰ κατ᾽ ἐμέ.

150 ἡ πρὸς ἀντὶ τῆς ὑπέρ.

151 τὸ αὐτοῦ ὡς πρὸς τὸ νέον ἀποδέδωκεν.

153 πάθη μὲν οὖν δὴ πόλλ᾽ ἔγωγε τὰ μὲν ἄλλα πάθη τοῦ Ἡρακλέους πολλάκις ἀπωδυράμην ἓν δὲ νῦν εἰπεῖν βούλομαι οἷον οὐκ εἴρηκά πω.

155 ὅτι πρὸ πολλοῦ χρόνου χρησμὸς ἦν αὐτῷ δεδομένος.

161 νῦν δ᾽ ὡς ἔτ᾽ οὐκ ὤν ἀεὶ μὲν ἐξήει ὡς ἐπὶ ὁμολογουμένῳ κατορθώματι νῦν δὲ ὡς τεθνηξόμενος ἐνετείλατό μοι ἵνα πρόνοιαν ἄλλου ἀνδρὸς ἐμαυτῇ ποιήσωμαι, εἶπε δὲ καὶ περὶ τῆς ἑκάστου τῶν τέκνων μερίδος.

162 χρεῖ᾽ ᾗ μ᾽ ἑλέσθαι κτῆσιν ἔλεγεν προσήκειν ἐμὲ λαβεῖν τὴν προῖκα καὶ τὰ δῶρα ἃ ὑπὲρ τοῦ λέχους ἐκτησάμην.

ἢ προνοεῖσθαι ἑτέρου ἀνδρὸς ἢ σῴζειν τὸ λέχος.

167 τοῦθ᾽ ὑπεκδραμόντα διαφυγόντα τὸν θάνατον.

169 τοιαῦτ᾽ ἔφραζε ἡ δέλτος τοιαῦτα ἔλεγεν παρὰ θεῶν εἱμάρθαι ὥστε τούτων θάτερον αὐτῷ τέλος ἔσεσθαι τῶν πόνων.

170 τῶν Ἡρακλείων τῶν ἑαυτοῦ πόνων τὸ τέλος· πολὺ δὲ τὸ τοιοῦτο εἶδος παρὰ ποιηταῖς.

172 Δωδῶνι δισσῶν ἐκ πελειάδων τὴν ἐν Δωδώνῃ τῆς Θεσπρωτίας φηγὸν ἐφ᾽ ᾗ δύο περιστεραὶ καθήμεναι ἐμαντεύοντο· ὡς ἀπ᾽ εὐθείας δὲ τῆς ἡ Δωδὼν ὡς Πλευρών· Ὅμηρος δὲ Δωδώνην εἶπεν. εἰς τὸ αὐτό: ὑπεράνω τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου δύο ἦσαν πέλειαι δι᾽ ὧν ἐμαντεύετο ὁ Ζεὺς ὡς Ἀπόλλων ἀπὸ τρίποδος· οἱ μὲν οὕτω λέγουσι θεσπίζειν οἱ δὲ οὕτω τὰς ἱερείας γραίας οὔσας· καὶ γὰρ τοὺς γέροντας οἱ Μολοσσοὶ πελίους ὀνομάζουσιν· Ἡρόδοτος δὲ ἐν β′ φησὶ «Πελειάδες δέ μοι δοκέουσι κεκλῆσθαι πρὸς Δωδωναίων αἱ γυναῖκες διότι βάρβαροι οὖσαι ἐδόκουν ὁμοίως ὄρνισι φθέγγεσθαι, μετὰ δὲ χρόνον δοκοῦσιν ἀνθρωπίνῃ φωνῇ φθέγξασθαι» «ἐπείπερ ἐκ Θηβῶν Αἰγυπτίων ἦσαν». Εὐριπίδης τρεῖς γεγονέναι φησὶν αὐτάς, οἱ δὲ δύο καὶ τὴν μὲν εἰς Λιβύην ἀφικέσθαι Θήβηθεν εἰς τὸ τοῦ Ἄμμωνος χρηστήριον τὴν δὲ περὶ τὴν Δωδώνην ὡς καὶ Πίνδαρος Παιᾶσιν.

173 καὶ τῶνδε ναμέρτεια καὶ τῶν εἰρημένων ὑπὸ Ἡρακλέους ἀλήθεια νῦν ἀποβαίνει ἐν τῷ παρόντι χρόνῳ ὥστε ὁπότερον πραχθῆναι.

176 μένειν ἀντὶ τοῦ ζῆν.

178 εὐφημίαν νῦν ἴσχ᾽ εὔφημα φώνει.

179 πρὸς χαρὰν πρὸς ἡδονήν.

πρὸς χαρὰν λόγων πρὸς χάριν ἀπαγγελοῦντα, λόγων ἡδονὴν διδόντα· ἐκ τοῦ στεφάνου δὲ στοχάζεται ὅτι μέλλει χρηστὰ ἀπαγγέλλειν.

181 ὄκνου φόβου· Ὅμηρος
ὀκνείω δ᾽ ἵππων.

185 τάχ᾽ ἀντὶ τοῦ εὐθέως.

188 ἐν βουθερεῖ λειμῶνι μέγα θέρος ἔχοντι ὅ ἐστι λήιον· τὸ γὰρ βου ἐπιτατικόν ἐστιν· ἢ τῷ σφόδρᾳ βαλλομένῳ καὶ θερομένῳ ἤγουν θερμαινομένῳ ὑπὸ τοῦ ἡλίου. ἄλλως: βουθερεῖ ἢ ὄνομα τοῦ λειμῶνος ἢ πολυθερεῖ· τὸ γὰρ βου ἐπιτατικόν ἐστιν· ὅ ἐστι πολλάκις θεριζομένῳ ἵν' εἴπῃ πολυφόρῳ ἢ ὑπὸ βοῶν θεριζομένῳ τοῖς ὀδοῦσι τουτέστι βοῦς τρέφοντι.

192 αὐτὸς δὲ πῶς ἄπεστιν εἰ εὐτυχεῖ ὁ Ἡρακλῆς πῶς ἄπεστιν ὁ Λίχας καὶ οὐκ ἦλθε ταχέως ἀπαγγέλλων;

193 οὐκ εὐμαρείᾳ χρώμενος οὐ ῥᾳστώνῃ, οὐ καταφρονήσει σοῦ ἄπεστιν ἀλλὰ κρινόμενος ὑπὸ τῶν πολιτῶν· τὸ δὲ οὐ πολλῇ ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὀλίγῃ· τινὲς δὲ οὕτως, οὐκ εὐχερείᾳ ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔστιν αὐτῷ εὐχερὲς παραγενέσθαι.

194 Μηλιεὺς ἅπας λεώς Μηλιεῖς ἔθνος Θετταλικὸν πλησίον Τραχῖνος· Μηλία δὲ ἡ πόλις καλεῖται.

196 τὸ γὰρ ποθοῦν τὸ ποθούμενον.

197 μεθεῖτο ἀπολύσειεν.

198 οὐχ ἑκών, ἑκοῦσι δέ τοῖς Μηλιεῦσιν αὐτός, ὁ Λίχας, σύνεστιν οὐχ ἑκών· βούλεται γὰρ αὐτῶν ἀποστὰς ἐλθεῖν πρὸς σέ.

200 ὦ Ζεῦ, τὸν Οἴτης ἄτομον τὸν ἀπόρθητον· συμβαλόντες γὰρ οἱ δυσμενεῖς δῃοῦσι τὰ χωρία· ἄμεινον δὲ τὸν ἀφιερωμένον θεοῖς καὶ ἀγεώργητον, ὃν οὐδὲ βοτὰ καταβόσκεται· τὰ δὲ τοιαῦτα χωρία ὀργάδας ἐκάλουν.

202 φωνήσατ', ὦ γυναῖκες ἀντὶ ὀλολύξατε καὶ βοήσατε χάριν ὁμολογοῦσαι τοῖς θεοῖς.

203 ὡς ἄελπτον ὄμμ' ἐμοὶ φήμης ὄμμα φήμης φησὶν αὐτὸν τὸν φανερῶς ἀπαγγείλαντα ἢ τὸ ἀπὸ τῆς φήμης φῶς· ἀνασχὸν δὲ ἀναφανέν, ἀνατεῖλαν ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ἡλίου.

206 ἐφεστίοις ἀλαλαῖς ταῖς ἐπὶ τῶν θυσιῶν εὐχαῖς ἀντὶ ὁ πᾶς οἶκος Ἡρακλέους θυσίας καὶ εὐχὰς ποιείτω.

207 ὁ μελλόνυμφος εἴτέ τις μελλόνυμφός ἐστιν εἴτε γεγαμηκὼς ἡκέτω· κοινὴ γὰρ πάντων ἐστὶν εὐχή· ἡκέτω δὲ πᾶσα κλαγγὴ ἀρσένων τε καὶ θηλειῶν, κοινὴν εὐχὴν ποιησάτω.

τὸ κοινὸς Ἀττικόν ἐστιν ὡς
κλυτὸς Ἱπποδάμεια.

209 προστάταν σωτῆρα.

211 ἀνάγετ', ὦ παρθένοι ἀνυμνεῖτε πάντες καὶ πᾶσαι τὸν σωτῆρα καὶ παιᾶνα Ἀπόλλωνα.

ἀνυμνεῖτε.

212 βοᾶτε τὰν ὁμόσπορον ἀνυμνεῖτε καὶ τιμᾶτε τὴν ἅμα τῷ Ἀπόλλωνι σπαρεῖσαν, τὴν ἐν Ὀρτυγίᾳ τιμωμένην· νύμφας δέ φησι τὰς Ὀρεστιάδας παρόσον ἐν τοῖς ὄρεσι διατρίβει ἡ Ἄρτεμις.

214 ἀμφίπυρον παρόσον ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ δᾳδουχεῖ ἡ αὐτὴ οὖσα τῇ Ἑκάτῃ.

216 ἀείρομαι οὐδ' ἀπώσομαι μετεωρίζομαι ἐν τῷ χορεύειν εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἄνω αἴρομαι· τὸ γὰρ μελιδάριον οὐκ ἔστι στάσιμον ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς ὀρχοῦνται.

217 τὸν αὐλόν, ὦ τύραννε ὦ αὐλὲ ἢ ὦ Ἡράκλεις ἢ ὦ Διόνυσε. ἄλλως: ὦ αὐλέ, τῆς ἐμῆς ψυχῆς τύραννε· ἐρεθίζει γὰρ ὁ αὐλὸς τὰς παρθένους πρὸς τὴν χορείαν· ἀντὶ τοῦ ὦ κρατῶν τῆς ἐμῆς φρενός· ἐν δὲ τῷ ταῦτα λέγειν ὀρχοῦνται ὑπὸ χαρᾶς.

218 ἰδού μ' ἀναταράσσει εὐοῖ μ' εἰς Βακχικὴν ἅμιλλαν τουτέστι χορείαν παρορμᾷ με ὁ κισσός· τὸ δὲ ὑποστρέφων ἀντὶ τοῦ ἀπὸ λύπης εἰς ἡδονὴν μετάγων ἢ ὑποβάλλων.

223 ἀντίπρῳρα ἐναντία, ἀντικείμενα τοῖς προτέροις κακοῖς, ἀγαθά· ἢ ἀντιπρόσωπα, ὑπ' ὄψιν ὁρώμενα· ὑποδεικνύουσι δὲ τὸν Λίχαν ἐρχόμενον.

228 χαρτὸν ἄξιον χαρᾶς.

230 κατ᾽ ἔργου κτῆσιν κατὰ τὴν τοῦ ἔργου πρᾶξιν τουτέστιν ἀξίως τῆς Ἡρακλέους ἀρετῆς προσφωνούμεθα ἀντὶ οἵων ἔδει τυχεῖν προσφωνημάτων τοὺς τὰ τοιαῦτα κατειργασμένους ἐτύχομεν.

ἀντὶ κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν.

236 πατρῴας ἀντὶ τοῦ Ἑλλάδος· Ἀργεῖος γὰρ ὁ Ἡρακλῆς.

237 ὁρίζεται κατασκευάζει, ἵστησιν.

238 τέλη τ᾽ ἔγκαρπα τέλη θυσίας, ἔγκαρπα δὲ τὰ θυμιάματα ἀπὸ ἀνθῶν ἢ καρπῶν.

Κηναίῳ Διί Κήναιον Εὐβοίας ἀκρωτήριον ἀπὸ Κηναίου τοῦ Ἐλεφόρου.

239 εὐκταῖα φαίνων ἢ ᾽πὸ μαντείας πότερον αὐτὸς εὐξάμενος καὶ ὑποσχόμενος ἐπὶ τῇ νίκῃ τοῦτο ποιεῖν ἢ ἀπὸ μαντείας θεοῦ τινος κελεύσαντος;

240 εὐχαῖς ὅθ᾽ ἥρει κατ᾽ εὐχάς φησιν αὐτοῦ τελεῖσθαι τὰς θυσίας· ὅτε γὰρ ἐκράτησεν Οἰχαλίας εὐχαριστήριον τὰς θυσίας προσήγαγεν.

242 τοῦ ποτ᾽ εἰσὶ ἀντὶ τίνος εἰσὶ δεσπότου;

243 οἰκτραὶ γὰρ εἰ μὴ ξυμφοραί δυσγενεῖς γὰρ δοκοῦσιν εἶναι εἰ μὴ ἄρα με σφάλλουσιν αἱ κατ᾽ αὐτὰς συμφοραὶ τουτέστιν εἰ μὴ ἄρα διὰ τὴν τύχην ὑπεδύσαντο οἶκτον.

244 ταύτας ἐκεῖνος ἵνα τὰς μὲν αὐτὸς ἔχῃ τὰς δ᾽ ἀνιερώσῃ τοῖς θεοῖς.

246 ἦ κἀπὶ ταύτῃ τῇ πόλει ἆρ᾽ οὖν τὸν πολὺν τοῦτον καὶ ἀνάριθμον χρόνον τῶν ἡμερῶν ἐν τῇ Οἰχαλίᾳ διέτριψεν; ἄσκοπον δὲ πολύν, ὃν οὐκ ἄν τις ἐπιλογίσαιτο καὶ καταμάθοι διὰ τὸν χρόνον.

247 ἀνήριθμον ἀντὶ ἀναρίθμητον.

250 ἐμπολητεὶς πραθείς.

τοῦ λόγου δ᾽ οὐ χρὴ φθόνον μέμψιν· οὐ χρή, φησί, μέμφεσθαι οἷς ἂν πράξῃ ὁ Ζεύς· ἰδίῳ γὰρ λογισμῷ πάντα πράττει ὡς θέλει· ἢ οὕτως, οὐ χρὴ

ἀηδῶς ἀκούειν τὸν λόγον ὅ ἐστιν ἐξευτελίζειν καὶ ψέγειν· ἢ οὐ χρὴ παραιτεῖσθαι λέγειν τὰ παρὰ Διὸς γινόμενα κἂν ᾖ χαλεπά.

253 ἐνιαυτὸν ὁ Ἡρόδωρος γ′ ἔτη λέγει.

254 ἐδήχθη ἐλυπήθη.

256 τὸν ἀγχιστῆρα τοῦδε τοῦ πάθους τὸν αἴτιον καὶ σχεδὸν αὐτὸν ποιήσαντα τοῦ πάθους, λέγει δὲ τὸν Εὔρυτον.

257 πλεονάζει τὸ ἔτι.

258 ἡλίωσε τοὔπος ἐματαίωσεν, μάταιον εἶπεν τὸ ἔπος.

ἀλλ᾽ ὅθ᾽ ἁγνὸς ἦν ὅτε ἥγνισεν ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ φόνου ὅ ἐστιν ὅτε ἐπλήρωσε τὴν ὑπὲρ τοῦ φόνου δουλείαν.

259 ἐπακτὸν συμμαχικόν, οὐκ ἴδιον.

πόλιν τὴν Εὐρυτείαν τὴν Οἰχαλίαν.

263 ξένον φίλον.

264 ἐπερρόθησε σφοδρῶς ὕβρισεν· ἢ εἰς τὴν παιδοκτονίαν τῶν ἀπὸ Μεγάρας τέκνων ἢ ὅτι πολλαῖς πρῴην ὡμίλησεν γυναιξὶν ὡς Ἀπολλόδωρος.

ἀτηρᾷ φρενὶ ἀπηνεῖ καὶ σκληρᾷ γνώμῃ.

265 λέγων χεροῖν μέν λέγων αὐτὸν ἡττᾶσθαι τῶν αὐτοῦ τέκνων εἰ καὶ ἄφυκτα βέλη ἔχει.

266 τῶν ὧν τέκνων λίποιτο τοῦτο ἰδίως: οὐ γὰρ ἠλαζονεύσατο μόνον περὶ τῶν παίδων ἑαυτοῦ ἀλλὰ καὶ δῶρον τοξείας προθεὶς τὴν Ἰόλην νικήσαντι Ἡρακλεῖ οὐκ ἠγγύησεν· διαφωνεῖται δὲ ὁ τῶν Εὐρυτιδῶν ἀριθμός· Ἡσίοδος μὲν γὰρ δ′ φησιν ἐξ Εὐρύτου καὶ Ἀντιόχης παῖδας
οὕτως
ἡ δ᾽ ὑποκυσαμένη καλλίζωνος Στρατονίκη
Εὔρυτον ἐν μεγάροισιν ἐγείνατο φίλτατον υἱόν·
τοῦ δ᾽ υἱεῖς ἐγένοντο Δηίων τε Κλυτίος τε
Τοξεύς τ᾽ ἀντίθεος ἠδ᾽ Ἶφιτος ὄζος Ἄρηος·

τοὺς δὲ μέθ᾽ ὁπλοτάτην τέκετο ξανθὴν Ἰόλειαν
Ἀντιόχη κρείουσα παλαιὸν γένος Ναυβολίδαο
Κρεώφυλος δὲ β′, Ἀριστοκράτης δὲ γ′, Τοξέα, Κλυτίον, Δηίονα.

267 ὡς ἐλευθέρου λείπει ἡ ὑπό, ὡς ὑπὸ ἐλευθέρου ἀνδρὸς ὑβρίζοιτο, λέγει δὲ τοῦ Εὐρυσθέως.

269 ἔρριψεν ἐκτὸς αὐτὸν τῆς οἰκίας αὐτὸν ἀπεώσατο.

ὧν ἔχων χόλον ὑπὲρ δὴ τούτων ὀργιζόμενος Ἡρακλῆς ἐφόνευσε τὸν Ἴφιτον εἰς τὸ τῆς Τιρυνθίας ὄρος παραγεγονότα διὰ τὴν τῶν ἵππων ἀναζήτησιν.

272 τότ᾽ ἄλλοσ᾽ αὐτὸν ὄμμα ἀλλαχόσε τὸν νοῦν ἔχοντα καὶ οὐδὲν δεινὸν πείσεσθαι προσδοκῶντα ἀπὸ τοῦ ὄρους ἐδίσκευσεν.

τότ᾽ τὸ τηνικαῦτα.

273 πυργώδους πλακὸς ὑψηλοῦ ὄρους.

274 ἔργου τοῦ φόνου.

276 οὐδ᾽ ἠνέσχετο οὐχ ὑπήνεγκεν αὐτοῦ τὴν μιαιφονίαν ὅτι τὰς ἄλλας αὐτοῦ σεμνὰς πράξεις διὰ ταύτης κατῄσχυνεν.

280 ὕβριν γὰρ οὐ στέργουσιν τὴν ἀδικίαν· οἷον οὐδ᾽ αὐτὸ τὸ θεῖον ὑβριζόμενον καρτερεῖ ὃ λίαν ἐστὶν ἀνεκτότατον.

281 κεῖνοι δ᾽ ὑπερχλίοντες οἱ παῖδες τοῦ Εὐρύτου ὑπερηφάνως λοιδορησάμενοι τῷ Ἡρακλεῖ ἀνῃρέθησαν ὑπερεντρυφήσαντες τῇ καθ᾽ Ἡρακλέους λοιδορίᾳ.

284 ἄζηλον κακοδαίμονα, ὃν οὐκ ἄν τις ζηλώσειεν· Ὅμηρος ἀμέγαρτε συβῶτα.

286 ἐφεῖτ᾽ ἐνετείλατο.

πιστὸς ὢν κείνῳ ὡς προσετάγην.

287 αὐτὸν δ’ ἐκεῖνον τὸ ἑξῆς, αὐτὸν φρόνει ἥξοντα τουτέστι προσδόκα ὅταν διὰ τῆς θυσίας καθάρῃ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ φόνου.

289 τοῦτο τὸ ἥξειν ἐκεῖνον.

291 νῦν σοι τέρψις ἀντὶ ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ καθ’ ὃν ἀπαγγέλλω τὰ χρηστά· ἢ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον.

294 πανδίκῳ φρενὶ ἀντὶ μετὰ πάσης δικαιοσύνης.

296 ὅμως δ’ ἔνεστι γνωμολογεῖ ὁρῶσα τὰς αἰχμαλώτους·
καὶ τοῦτο τοὖπός ἐστιν ἀνδρὸς εὔφρονος,
ὅταν καλῶς πράσσῃ τις ἐλπίζειν κακά.

303 ὦ Ζεῦ τροπαῖε ἀποτρεπτικέ, ἀλεξίκακε· ἱκετεύει δὲ μὴ παθεῖν παραπλήσια ταῖς αἰχμαλώτισι τὰ τέκνα αὐτῆς.

304 πρὸς τοὐμὸν οὕτω σπέρμα ἀντὶ κατὰ τῶν ἐμῶν παίδων.

305 μηδ’ εἴ τι δράσεις δεικτικῶς ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ· ὁ δὲ νοῦς, εἰ καὶ μέλλεις τι δρᾶν κατὰ τῶν ἐμῶν παίδων τοῦτο ἐμοῦ ζώσης ἀναβαλοῦ.

308 ἄνανδρος ἢ τεκνοῦσα; τέκνα ἔχουσα ὅπερ Καλλίμαχός φησι παιδοῦσα.

πρὸς μὲν γὰρ φύσιν ὅσον μὲν γάρ ἐστιν ἐκ τῆς ἡλικίας καὶ φύσεως τοῦ σώματος στοχάζεσθαι ἄπειρος εἶ τῶν ἐκ τοῦ γάμου προσγινομένων ἔοικας δὲ ὅμως τις εἶναι εὐγενής.

313 ἀπὸ τῆς καταστάσεως τεκμαίρεται.

314 τί δ’ ἄν με καὶ κρίνοις; τί με καὶ μάτην ἀνακρίνεις; ἀγνοῶ γάρ.

315 γέννημα τῶν ἐκεῖθεν οὐκ ἐν ὑστάτοις οὐκ ἐν ταῖς ἀπερριμμέναις καὶ εὐτελέσι τεταγμένη ἀλλὰ δῆλον ὅτι προὔχουσα ἐν εὐγενείᾳ.

317 οὐδ’ ἀνιστόρουν μακράν ἐπολυπραγμόνουν, περιειργαζόμην· μακρὰν δὲ ἐπὶ πολύ· καλῶς δὲ ὁ Λίχας διὰ τὸ ὕποπτον οὐδὲ τὸ γένος αὐτῆς ὡμολόγησεν εἰδέναι.

318 ξυνεμπόρων ξυναιχμαλωτίδων· ἔχεις δὲ ἀντὶ τοῦ ἔγνως.

319 ἤνυτον Ἀττικῶς· ἤνυον.

320 ἐκ σαυτῆς ἀπὸ σαυτῆς καὶ μὴ ὡς ἀφ᾽ ἡμῶν ἀναγκαζομένη· συμφορὰ γάρ ἐστι τὸ μὴ γινώσκεσθαί σε ἥτις τυγχάνεις· τοῦτο δέ φησιν ὡς μέλλουσα αὐτῇ δεξιῶς χρήσασθαι εἰ γνοίη τὰ κατ᾽ αὐτήν.

322 οὔ τἄρα τῷ γε πρόσθεν ἐὰν αἰδουμένη σε φθέγξηται κατ᾽ οὐδὲν ἄρα ἐξ ἴσου τῷ πρόσθεν χρόνῳ προκομίσειεν αὐτῆς τὴν γλῶτταν· τὸν γὰρ πρὸ τούτου χρόνον ἐσιώπα καὶ οὐδὲν πρὸς ἐμὲ τῶν καθ᾽ ἑαυτὴν ἐδημοσίευσεν οὔτε μικρὸν οὔτε μέγα παντελῶς.

ὡς οὐκ ἐλάλησε πρῴην οὐδὲ νῦν λαλήσει.

325 ὠδίνουσα καταπονουμένη.

326 δακρυρρόει ἐδάκρυεν.

327 διήνεμον ἔρημον, ὑψηλήν· Ὅμηρος ἠνεμόεσσάν φησι.

ἡ δέ τοι τύχη αὐτὴ δὲ ἡ τύχη καθ᾽ ἣν σιωπᾷ ἐπιβλαβὴς μὲν αὐτῇ ἐστι καθ᾽ ὃ οὐ τυγχάνει τῆς παρὰ σοῦ δεξιότητος ὅμως συγγνώμην ἔχει.

329 ἡ δ᾽ οὖν ἐάσθω μὴ ἀναγκαζέσθω λέγειν ἀλλὰ πραττέτω ὥσπερ αὐτῇ φίλον ἵνα μὴ δόξωμεν αὐτὴν λυπεῖν.

333 οἷ πρὸς τὸν Ἡρακλέα δηλονότι.

335 αὐτοῦ γε πρῶτον ὁ προευαγγελισάμενος κατέχει αὐτὴν ἵνα εἴπῃ περὶ ὧν ἤκουσεν παρ᾽ αὐτοῦ ἐν τῷ προαστείῳ λέγοντος.

336 οὔστινας ἄγεις ἄγεις ἀντὶ τοῦ ἔπεμψας· ἦσαν δὲ καὶ ἄρσενες μετὰ τῶν αἰχμαλώτων.

337 ὧν τ᾽ οὐδὲν εἰσήκουσας περὶ τούτων γὰρ πάντων προσήκει σε μαθεῖν· τούτων γὰρ ἔχω τὴν γνῶσιν.

339 τοῦ με τήνδ᾽ ἐφίστασαι βάσιν; τίνος ἕνεκεν τὴν πορείαν καὶ τὴν εἴσοδον ἱστᾷς καὶ κωλύεις;

341 μάτην ψευδῶς.

342 ἐκείνους τὸν Λίχαν καὶ τὰς αἰχμαλώτους.

344 σοὶ ταῖσδέ τ᾽ οὐδέν ἀντὶ τοῦ οὐδὲν οὔτε πρὸς σὲ οὔτε πρὸς ταύτας ἀπόρρητον· τούτους δὲ ἢ τὰς αἰχμαλώτους καὶ τοὺς ἅμα δύντας ἄρσενας ἢ τοὺς περὶ τὸν Λίχαν.

347 φώνει δίκης ἐς ὀρθόν ἀντὶ τοῦ ἐφώνει δικαίως καὶ μετὰ ἀληθείας.

ἀλλ᾽ ἢ νῦν κακὸς κ. έ. ἀντὶ τοῦ ἢ τὰ πρότερον ἢ τὰ νῦν ψεύδεται.

350 ἐξείρηκας ἐξεῖπες.

ἄγνοιά μ᾽ ἔχει ἀγνοῶ καὶ οὐ συνίημι.

352 τῆς κόρης ταύτης τῆς Ἰόλης.

353 θ᾽ ἕλοι ἑλὼν εἴη· εἰ δὲ ὑφ᾽ ἓν θέλοι ἄν.

354 τήν θ᾽ ὑψίπυργον Οἰχαλίαν Φερεκύδης φησὶν οὕτως, μετὰ δὲ τὸν ἀγῶνα Ἡρακλῆς ἀφικνεῖται πρὸς Εὔρυτον τὸν Μελανέως τοῦ Ἀρκεσιλάου εἰς τὴν Οἰχαλίαν — ἔκειτο δὲ αὕτη ἐν Θούλῃ τῆς Ἀρκαδίας — καὶ ᾔτει τὴν θυγατέρα Ἴλλῳ γυναῖκα· τοῦ δὲ μὴ δόντος Ἡρακλῆς εἶλε τὴν Οἰχαλίαν καὶ τοὺς υἱοὺς ἔκτεινεν; Εὔρυτος δὲ ἔφυγεν εἰς Εὔβοιαν· Μενεκράτης δὲ οὕτως λέγει, Ἡρακλέα εἰς ἐπιθυμίαν Ἰόλης ἀφικέσθαι τῆς Εὐρύτου, τὸν δὲ μὴ θέλειν διδόναι· ἦρα τε γὰρ αὐτῆς καὶ μίγνυσθαι ἔμελλεν τῇ θυγατρὶ εἰ μὴ Ἀργεῖοι ἐξῆλθον εἰς τὴν Εὔβοιαν.

355 θέλξειεν πεπεικὼς εἴη.

αἰχμάσαι τάδε καταπράξασθαι τῇ αἰχμῇ ὅ ἐστι διὰ πολέμου κατορθῶσαι.

358 ὃν νῦν παρώσας τὸν ἔρωτα αὐτῆς ἀπωσάμενος τἀναντία εἶπεν ὁ Λίχας.

παρώσας παραπεμψάμενος.

360 κρύφιον ὡς ἔχῃ λέχος λαθραῖόν σοι, μὴ εἰδυίας σοῦ· ἀλλ᾽ ἵνα ὡς παλλακίδα αὐτὴν λάβοι.

362 πατρίδα τῇ Οἰχαλίᾳ τῇ πατρίδι τῆς Ἰόλης.

365 καὶ νῦν ὡς ὁρᾷς ἀντὶ τοῦ ὡς ἀκούεις, ἥκει δὲ ἀντὶ τοῦ ἐλεύσεται· διὰ δὲ τούτων τὴν ταχεῖαν αὐτοῦ ἄφιξιν ἐπαγγέλλεται· οὐκ ἀφροντίστως δὲ ἀντὶ τοῦ οὐχ ὡς ἔτυχεν ἀλλὰ διὰ πολλῆς φροντίδος ἔχων αὐτὴν καὶ ἀγαπῶν.

367 μηδὲ προσδόκα τόδε τὸ ἐν δούλης μέρει ἔχειν αὐτήν.

368 ἐντεθέρμανται ἐκκέκαυται.

372 ἀγορᾷ ἀθροίσματι.

373 ὥστ᾽ ἐξελέγχειν ὥστε με καὶ μαρτύρων εὐπορεῖν εἰ ἀρνήσαιτο.

374 οὐχ ἥδομαι λυποῦμαι μὲν οὐκ εἰπών σοι τὰ κεχαρισμένα ἀλλ᾽ ὅμως ἀληθείας ἐγγὺς εἶπον.

377 ἆρ᾽ ἀνώνυμος πέφυκεν ἆρα ἄσημος οὕτως ἐστὶ καὶ δυσγενὴς ὡς μηδὲ τὸ ὄνομα αὐτῆς γιγνώσκεσθαι;

379 ἦ καὶ τὰ λαμπρά τινὲς τὸ τοῦ ἀγγέλου πρόσωπόν φασι· τὸ δὲ κατ᾽ ὄμμα καὶ φύσιν ἀντὶ τοῦ εὐπρεπὴς τὴν ὄψιν καὶ τὸ πᾶν σῶμα· ἀντὶ τοῦ ἄρα τῇ θέᾳ καὶ τὸ γένος ἐφάμιλλον.

382 βλάστας τοὺς γονεῖς ἀφ᾽ ὧν ἐβλάστησεν.

δῆθεν προσποιούμενος μηδένα ἠρωτηκέναι μηδὲ ἐγνωκέναι.

ἀντὶ τοῦ ὡς δή.

383 ὄλοιντο μή τι πάντες ὄλοιντο μὴ πάντες ἄνθρωποι ἀλλ᾽ οἱ κακοὶ καὶ ὅσοι μηχανῶνται λάθρᾳ καὶ κακούργους λόγους ἑαυτοῖς συντιθέασιν.

389 οὐκ ἀπὸ γνώμης ἀλλ᾽ ἀρεστά.

οὐκ ἄνευ συνέσεως· ἢ τοῦτο κἀμοὶ ἀρέσκει.

390 ἡμεῖς δὲ προσμένωμεν; κατ᾽ ἐρώτησιν.

392 αὐτόκλητος αὐτόματος.

394 ὡς ἕρποντος εἰσορᾷς ἐμοῦ ὁρᾷς γάρ με ἕρποντα καὶ σπεύδοντα πρὸς τὸν Ἡρακλέα.

ὡς τὸ
κατεάγη τῆς κεφαλῆς.

396 κἀννεώσασθαι ἀνακαινίσασθαι καὶ αὖθις ὁμιλῆσαι ἀκριβῶς ἐκ νέας· ἢ οὕτω, πρὶν ἡμῖν καινοτέρους ἀνακοινώσασθαι λόγους.

399 ἵστω ὁ μέγας Ζεὺς ὅτι περὶ ὧν οἶδα ἀκριβῶς σοι διηγήσομαι.

401 ὧν δ' ἔβλαστεν ἀντὶ ὑπὸ τίνος ἐτέχθη.

402 χ.

ὅτι πρὸς βασιλίδα· τὸ δὲ χ ὅτι τὸ ὧδε τοπικόν.

ὡς εἰκὸς κάτω νένευκεν ὁ Λίχας· κατασχοῦσα οὖν αὐτὸν τῆς χειρός φησιν, ἀπόβλεψον εἰς ἐμέ· ὁ δὲ ἀνανεύσας ἔφη, πρὸς τίνα γὰρ νομίζεις με βλέπειν;

404 καλῶς τὸ τόλμησον ὡς ἀποδειλιῶντος διὰ τὴν δεσπότιν.

405 πρὸς τὴν κρατοῦσαν κ. ἑ. ταῦτα πρὸς τὸ
πρὸς τίν' ἐννέπειν δοκεῖς;

409 δίκαια ἀντὶ τοῦ ἀληθῆ.

411 ἐς τήνδε δεικτικῶς.

μὴ δίκαιος ὢν μὴ ἀληθεύων.

412 τί ποτε ποικίλασ' ἔχεις; τί πεπανούργηκας κατ' ἐμοῦ; τί ἐμηχανήσω ἢ ἐδολιώσω;

414 ἦ ἀντὶ τοῦ ἤμην.

κλύων σέθεν εἰκῇ ὁμιλούσης.

415 ἱστορούμενος ἐρωτώμενος.

416 καὶ γὰρ οὐ σιγηλὸς εἶ ἀντὶ τοῦ σιγηλή· οὐ σιωπᾷς, φησί, πρὶν ἂν μάθῃς ὅ τι βούλει.

ἀντὶ πολλὰ φλυαρήσεις εἰς ἡμᾶς.

419 οὔκουν σὺ ταύτην οὐ σύ, φησί, ταύτην ἣν προσποιῇ ἀγνοεῖν ἔλεγες εἶναι Ἰόλην;

ἣν ὑπ᾽ ἀγνοίας ὁρᾷς ἣν ἀγνοεῖς.

425 ταὐτὸ δ᾽ οὐχὶ γίγνεται οὐ ταὐτόν ἐστι δόκησις καὶ ἀληθὴς λόγος· θέλει δὲ εἰπεῖν ὅτι κἀγὼ ἤκουσα.

434 ἄνθρωπος, ὦ δέσποιν᾽, ἀποστήτω περισσὴ ἡ ἀπό· ἢ γράφε παρστήτω, οἷον ὁ ἄνθρωπος στήτω παρελθὼν εἰς μέσον ὁ διελέγχων με.

τὸ γὰρ νοσοῦντι ληρεῖν ἀντὶ φλυαρεῖν καὶ ἀδολεσχεῖν· νοσοῦντι δὲ ἀντὶ τοῦ νοσούσῃ ὑπὸ ζηλοτυπίας· ἀρσενικῶς δὲ εἶπεν ἢ καθόλου ὁ λόγος μὴ καὶ δόξῃ αὐτὴν διελέγχειν οὕτω· τὸ γὰρ μαινομένῳ συμφλυαρεῖν ἀνδρός ἐστιν οὐ σώφρονος· προστήτω οὖν, φησίν, ὁ ἄνθρωπος· οὐ γὰρ φιλονεικήσω πρὸς αὐτόν.

441 εὐήθης γὰρ ὅστις προσδοκᾷ ἀντιπυκτεῦσαι τῷ ἔρωτι.

444 κἀμοῦ ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἄρχει.

446 ληφθέντι μεμπτός εἰμι μεμπτή εἰμι τουτέστιν ἀεὶ μέμφομαι· ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπίμεμπτος, ἐπιπληκτική.

449 ἀλλ᾽ εἰ μὲν ἐκ κείνου μαθών εἰ μὲν παρ᾽ Ἡρακλέους ἐκελεύσθης ψεύσασθαι κακὴν μάθησιν ἐκμανθάνεις εἰ δὲ σὺ σαυτὸν εἰς τοῦτο ψευδολογίας ἄγεις ἴσθι ὅτι κἂν θελήσῃς ποτὲ εἰπεῖν ἀληθὲς οὐ δυνήσῃ ὑπὸ τῆς συνηθείας νικώμενος· ἢ κἂν θέλῃς ἀληθεῦσαι οὐ πιστευθήσῃ.

454 κὴρ μερίς, κλῆρος, μοῖρα, τύχη.

455 ὅπως δὲ λήσεις ἀντὶ τοῦ τί μή· Ἀττικὴ δὲ ἡ φράσις.

458 λυπηθήσομαι εἰ μὴ εἴπῃς καὶ παρ᾽ ἐμοῦ προσδόκα βλαβήσεσθαι.

460 ἀνὴρ εἷς τινὲς ἀνάνδρους παρθένους ὡς Μήδαν τὴν Φύλαντος, Αὔγην τὴν Ἀλεοῦ, Μεγάραν τὴν Κρέοντος, τὰς Θεσπίου θυγατέρας, Ἀστυδάμειαν τὴν Ἀμύντορος.

462 ἥδε τ᾽ οὐδ᾽ ἂν εἰ κάρτα οὐδὲ ἡ Ἰόλη ὀνειδισθήσεται οὐδ᾽ εἰ μεγάλως αὐτῆς ἐρᾷ ὁ Ἡρακλῆς.

463 ἐντακείη τῷ φιλεῖν αὐτὴν ὁ Ἡρακλῆς.

467 ἀλλὰ ταῦτα μὲν ῥείτω κατ᾽ οὖρον ὁ περὶ τούτων λόγος ἐρρίφθω, φησίν, εἰς τὸν ἀέρα.

468 σοὶ δ᾽ ἐγὼ φράζω κ. ἑ. οὐκ ἐρῶ γὰρ τῷ Ἡρακλεῖ.

470 πείθου λεγούσῃ χρηστά πείσθητι, φησίν· ὁρᾷς γὰρ ὅτι φιλανθρώπως ὁμιλεῖ.

473 ἀγνώμονα ἀσύνετον.

475 ὥσπερ οὗτος ἐννέπει ὁ ἐν τῷ λειμῶνι ἀκηκοὼς καὶ ἀπαγγείλας τῇ Δηιανείρᾳ.

480 οὔτ᾽ εἶπε κρύπτειν τὸ ἐξῆς, καὶ ταῦτα οὔτ᾽ εἶπε κρύπτειν· τὰ περὶ τοῦ ἔρωτος, φησί, τῆς Ἰόλης οὔτε κρύπτειν μοι ὁ Ἡρακλῆς εἶπεν οὔτε μὴν ὁμολογεῖν.

483 εἴ τι τήνδ᾽ ἁμαρτίαν νέμεις καλῶς διὰ τῆς λέξεως συγγνώμην ἑαυτῷ προξενεῖται.

484 ἐπεί γε μὲν δὴ πάντ᾽ ἐπίστασαι ἐπεὶ τοίνυν πάντα λόγον ἐπίστασαι λέγω τι καὶ ἕτερον ὅπερ ὁμοίως κεχαρισμένον σοί τε καὶ τῷ Ἡρακλεῖ γενήσεται.

490 ὥσπερ προείρηκα ταῦτα ποιήσω.

491 κοὔτοι νόσον ἐπακτόν τὴν θεομαχίαν· ἐπακτὸν δὲ ἐνταῦθα ἀντὶ αὐθαίρετον. τὴν θεομαχίαν· τὸ γὰρ πρὸς ἔρωτα φιλονεικεῖν θεομαχεῖν ἐστιν ἄντικρυς.

494 ἅ τ᾽ ἀντὶ δώρων δῶρα ὅπως ἂν αὐτῷ παρ᾽ ἡμῶν κομίσῃς ἀντίποινα καὶ σύμφωνα οἷς ἤγαγες· λέγει δὲ ἀντὶ τῶν αἰχμαλώτων.

496 σὺν πολλῷ στόλῳ τοῖς ἀπεσταλμένοις αἰχμαλώτοις.

497 μέγα τι σθένος νικηφορεῖ ἐν παντὶ πράγματι· ἢ οὕτως, ἀποφέρεται τὰς νίκας κατὰ πάντων καὶ πάσης κρατεῖ φύσεως· σθένος δὲ νίκης περιφραστικῶς τὴν νίκην.

εἰκότως ὁ χορὸς τοιαύτην ἀρχὴν πεποίηται· πέπαυται γὰρ ὁ λόγος περὶ τοῦ ἔρωτος.

γράφε μέγα τι σθένουσα.

ἐκφέρεται ἀποφέρεται.

499 παρέβαν ἀντὶ τοῦ παραβήσομαι· καὶ ὅσα μέν, φησίν, εἰς θεοὺς ἐνεδείξατο ὑπερβήσομαι.

ἐγὼ παρεῖσα τὰ πολλὰ τὰ τέλη λέγω τῶν πραγμάτων.

501 τὸν ἔννυχον τὸν ἐν σκότῳ διατρίβοντα.

503 ἀλλ᾽ ἐπὶ τάνδ᾽ ἄρ᾽ ἄκοιτιν τὴν Δηιάνειραν· ὁ δὲ νοῦς οὕτω, τὰ μὲν εἰς θεοὺς γεγονότα παρίημι ἐκεῖνα δὲ λέγω τίνες ἠγωνίσαντο περὶ τῶν γάμων Δηιανείρας καὶ κατέβησαν εἰς τὸν ἀγῶνα.

504 ἀμφίγυοι πρὸς γάμων κατέβαν ἀντίπαλοι ἢ ἰσχυροὶ ἐν τοῖς γύοις, μαχεσάμενοι χερσὶ καὶ ποσίν· ἢ ἀμφότεροι τεθεωρημένοι ἢ ἄμφω παρωξυμμένοι.

506 ἐξῆλθον ἄεθλα ἀντὶ τοῦ διήνυσαν, ἐπεξῆλθον, ἠγωνίσαντο· λέγει δὲ ὅτι πᾶν εἶδος ἀγωνίσματος κατ᾽ ἀλλήλων ἐνεδείξαντο.

ἄεθλ᾽ ἀγωνίσματα· πάμπληκτα δὲ πληγῶν μεστά.

507 τετραόρου τετρασκελοῦς.

508 φάσμα φάντασμα, σχῆμα.

509 ἀπ᾽ Οἰνειαδᾶν ἀπὸ Αἰτωλίας· ἢ οὕτως, Οἰνίαι πόλις Ἀκαρνανίας δι᾽ ἧς ῥεῖ ὁ Ἀχελῷος· πληθυντικῶς δὲ λέγεται.

510 Βακχείας τῆς τὸν Βάκχον ἐχούσης· καλῶς δὲ τὸ Βακχείας πρὸς ἀντιδιαστολήν.

512 ἀφ᾽ ἱστορίας φησὶ λόγχην ἔχειν τὸν Ἡρακλέα.

513 ἀολλεῖς καταχρηστικῶς εἶπεν ἐπὶ δύο τὸ ἀολλεῖς· ἐπὶ πλήθους γὰρ λέγεται· ἢ ἀολλεῖς ἀντὶ τοῦ λίαν ἀλέντες· Ὅμηρος
οἴμησεν δὲ ἀλείς.

514 ἱέμενοι ἐπιθυμοῦντες.

515 μόνη δὲ ἡ Κύπρις παροῦσα ἐβράβευεν καὶ διέταττεν.

517 τότε οὖν ὁ Ἡρακλῆς καὶ χερσὶ καὶ τόξοις ἐμάχετο, ὁ δὲ Ἀχελῷος τοῖς κέρασιν.

519 ἀνάμιγδα ἀναμεμιγμένως.

520 ἦν Ἡσίοδος
τῆς δ᾽ ἦν τρεῖς κεφαλαὶ
ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον.

ἦν δὲ ἀμφίπλεκτοι κλίμακες κλίμακες αἱ ἐπαναβάσεις παρὰ τὸ ἄνω τε καὶ κάτω αὐτοὺς στρέφεσθαι ἐν τῇ μάχῃ· ἔστι δὲ εἶδος παλαίσματος ἡ κλῖμαξ· τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα ἐπὶ Ἡρακλέους ἀκουστέον.

521 ἦν δὲ μετώπων τοῦτο ἐπὶ Ἀχελῴου· οἱ γὰρ ταῦροι τοῖς κέρασι καὶ μετώποις μάχονται.

523 ἁ δ᾽ εὐῶπις ἡ Δηιάνειρα.

526 ἐγὼ δὲ μάτηρ μέν ἐγώ, φησίν, ἐνδιαθέτως ὡσεὶ μήτηρ λέγω.

527 ἀμφινείκητον ὄμμα νύμφας ἀντὶ ἡ περιμάχητος νύμφη περιφραστικῶς· ἀπὸ δὲ τοῦ καλλιστεύοντος αὐτὴν εἶπεν μέρους.

ἔτι δὲ καὶ νύμφη ἐλεεινὴ οὖσα ὑπέμεινεν ἡ περικαλλὴς Δηιάνειρα.

528 ἀμμένει ἀντὶ τοῦ ἀνέμεινεν.

529 παραχρῆμα γαμηθεῖσα τῶν τῆς μητρὸς ἀφωρίσθη πραγμάτων.

531 ἦμος, φίλαι, κατ᾽ οἶκον Δηιάνειρα πρὸς τὸν χορὸν ἐξελθοῦσα διαλέγεται καί φησιν, ἐν ὅσῳ ὁ Λίχας κατὰ τὸν οἶκον συντάττεται ταῖς αἰχμαλώτοις ἐξῆλθον ἵνα ἅπερ ἐμηχανησάμην δηλώσω ὑμῖν.

532 ὡς ἐπ᾽ ἐξόδῳ ὡς μέλλων αὖθις ἐξιέναι πρὸς τὸν Ἡρακλέα.

535 συγκατοικτιουμένη σὺν ὑμῖν θρηνήσουσα.

536 ἀλλ᾽ ἐζευγμένην παρεισδέδεγμαι γεγαμημένην τῷ Ἡρακλεῖ προσεδεξάμην φορτίον λωβητὸν τῆς ἐμῆς φρενός, βλαβερὸν φορτίον καὶ ἐφύβριστον.

538 ἐμπόλημα ἀντὶ τοῦ ζημίαν.

539 μιᾶς ὑπὸ χλαίνης ἀντὶ τοῦ μιᾶς κοίτης.

542 οἰκούρι᾽ ἀντέπεμψε τοιαῦτα τῆς οἰκουρίας δῶρα ἔπεμψέ μοι ὑπὲρ τοῦ χρόνου παντὸς οὗ συνῴκησα αὐτῷ ὅ ἐστιν εὐχαριστήρια τῆς πολυχρονίας ἡμῶν οἰκουρίας.

547 τὴν μὲν ἕρπουσαν πρόσω τῇ Ἰόλῃ προκόπτουσαν καὶ αὐξομένην τὴν ἥβην.

548 τὴν δὲ φθίνουσαν ἑαυτὴν λέγει δεικτικῶς· φθίνουσαν δὲ ἀντὶ τοῦ βεβηκυῖαν.

ὧν δύο ἡλικιῶν τὴν νεάζουσαν ἁρπάζειν εἴωθεν ὁ τοῦ ἀνδρὸς ὀφθαλμός.

549 ὀφθαλμὸς ἄνθος τὸ ἄνθος τῶν νέων γυναικῶν φιλεῖ ἁρπάζειν ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ἀνδρός, τῶν δὲ ὑπαναχωρεῖν δηλονότι τῶν πρεσβυτέρων.

550 μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς διαφορὰν ταύτην ἔχει ἡ πόσις πρὸς τὸν ἄνδρα· πόσις γὰρ λέγεται καὶ ὁ πρὸ πολλοῦ ἀποστὰς τῆς γυναικός, ἀνὴρ δ᾽ ὁ συνὼν καὶ ὁ πρὸ ὀλίγου χωρισθεὶς ὡς τὸ
ἄνερ, ἀπ᾽ αἰῶνος νέος ὥλεο·

δέδοικα οὖν, φησί, μὴ ἐμὲ καταλιπὼν πόσις μὲν ἐμὸς κληθῇ ὡς συνοικήσας μοί ποτε ταύτης δὲ ἀνὴρ ὡς ἔτι αὐτῇ συνοικῶν.

πόσις πρόσις τις ὢν παρὰ τὸ προσιέναι.

552 ἀλλ᾽ οὐ γάρ, ὥσπερ εἶπον οὐ χρὴ τὴν συνετὴν γυναῖκα θυμοῦσθαι τῷ ἀνδρί· ᾧ δὲ τρόπῳ τῆς λύπης ἴαμα σχοίην ὑμῖν ἐρῶ.

554 λύπημα ἀντὶ τοῦ τῆς λύπης.

556 λέβητι χαλκέῳ δύο ὀνόματα ὡς κρατερὸν αἰχμητήν. ὡς ἔκτοτε ἀποθεμένης λέβητι ἐπὶ τὸ κατὰ καιρὸν χρήσασθαι αὐτῷ.

557 παῖς νεωτέρα· οὐ γὰρ παρθένος.

558 ἐκ φόνων ἀνειλόμην ἀντὶ τοῦ αἵματος· Ὅμηρος
ἄκρον, ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος·
ἢ ἐκ τοῦ τόπου ὅθεν ἐφονεύθη ὁ Νέσσος· Ὅμηρος
ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσιν.

φόνων τῶν σφαγῶν.

560 πόρευε διεπέρα, διεπόρθμευεν.

562 ἡνίκα στόλον στόλον φησὶ τὸ πλῆθος τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ δούλων τε καὶ ἀδελφῶν· ἡνίκα οὖν καταλιποῦσα τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς ἔρημος ἐπηκολούθησα τῷ Ἡρακλεῖ.

565 ματαίαις χερσίν ὅτι οὐδὲν ἤνυσεν· ἔφθασε γὰρ ὁ Ἡρακλῆς τοξεύσας καὶ ἀνελὼν αὐόν.

566 ἐπιστρέψας χεροῖν εὐτρεπίσας ἢ στρέψας καὶ κάμψας τὴν νευράν· ἢ εἰς αὐτὸν στραφεὶς καὶ βλέψας.

567 ἦκεν κομήτην ἰόν ἢ διὰ τοὺς ὄγκους ἢ διὰ τὴν πτέρωσιν· τὸ δὲ πνεύμονας ἀντὶ ἑνικοῦ.

568 διερροίζησεν μετὰ ἤχου ὥρμησεν.

570 τοσόνδ᾽ ὀνήσῃ ὠφεληθήσῃ καὶ ὄνησιν λήψῃ ἐκ τῶν ἐμῶν πορθμῶν.

ἐὰν πυθῇ γράφε ἐὰν πίθῃ.

572 ἀμφίθρεπτον τὸ πεπηγός· θρέψαι γὰρ τὸ πῆξαι.

573 ᾗ ὅπου ἢ ἐν ᾧ.

574 θρέμμα Λερναίας ὕδρας περιφραστικῶς ἡ ὕδρα.

575 ἔσται φρενός σοι τοῦτο κηλητήριον ἐπιτήδειον πρὸς τὸ παῦσαι καὶ κηλῆσαι· καταπαυστήριον τῆς φρενὸς τοῦ Ἡρακλέους τοῦ πρὸς ἄλλην ἔρωτος ἢ κατακηλοῦν τὴν ψυχὴν τοῦ Ἡρακλέους τῷ πρὸς τὴν Δηιάνειραν ἔρωτι.

579 ἐγκεκλεισμένον τηρούμενον.

580 τοῦτό φησιν ὡς κατ᾽ ἐντολὴν Νέσσου καὶ ἄλλα τινὰ συμμίξασα.

581 καὶ πεπείρανται τάδε κατείργασται, τετελείωται καὶ ἤνυσται.

582 κακὰς δὲ τόλμας μὴ εἰδείην, φησί, κακοῖς πράγμασιν ἐπιχειρεῖν οἷον δολοφονῆσαι αὐτὸν ἤ τι τοιοῦτον ἀλλ᾽ ἄχρι τοῦ μεταθεῖναι αὐτοῦ τὴν γνώμην διὰ τοῦ κατασκευάσματος τούτου.

τόλμας τὰς φαρμακείας.

584 εἰ μὴ μάταιόν ἐστι τοῦτο τὸ κατασκεύασμα προσδοκῶ ταύτην ὑπερβαλέσθαι τῇ πρὸς τοῦ Ἡρακλέους εὐνοίᾳ, εἰ δὲ μὴ ἐπιτυγχάνω παύσομαι τῆς ἐπιχειρήσεως.

586 μεμηχάνηται τοὖργον τοῦτο, φησί, τὸ ἔργον μεμηχάνηται οὐκ ἐπ᾽ ὀλέθρῳ ἀλλ᾽ ἵνα ταύτην φίλτροις ὑπερβαλώμεθα.

587 εἰ δὲ μή, πεπαύσομαι εἰ δὲ μὴ ἐνεργήσῃ παύσομαι τῆς ἐπιχειρήσεως.

588 ἀλλ᾽ εἴ τις ἐστὶ πίστις ἐν τοῖς δρωμένοις ἀλλ᾽ εἰ πεπίστευκας ὅτι δρᾷ τι τοῦτο ἄριστά μοι δοκεῖς βεβουλεῦσθαι.

590 πιστεύω μὲν ἀληθὲς εἶναι οὐ μὴν πεπείραμαι.

592 ἀλλ᾽ εἰδέναι χρὴ δρῶσαν δεῖ σε δρῶσαν ἔχειν τὴν πίστιν καὶ μὴ μόνον δοκεῖν ἐπίστασθαι· οὔπω γὰρ ἔχεις τὴν γνῶσιν ἕως οὐ πεπείρασαι.

δεῖ σε, φησίν, ἐπιχειροῦσαν γνῶναι.

593 ἂν γνῶμα γράφε ἄγνωμα.

594 ἀλλ᾽ αὐτίκ᾽ εἰσόμεσθα γνωσόμεθα, φησί, τὴν δύναμιν τοῦ σκευάσματος· βλέπω γὰρ τὸν Λίχαν πλησίον πορευόμενον ὃς ἀποκομίσει τὸν πέπλον τῷ Ἡρακλεῖ καὶ ἔσται ἡμῖν διὰ τούτου πεῖρα.

596 μόνον παρ᾽ ὑμῶν εὖ στεγοίμεθα κρυπτοίμεθα οἷον σιωπὴ γένοιτο.

σκότῳ λάθρᾳ.

597 κἂν αἰσχρὰ πράσσῃς ἀντὶ τοῦ πράσσῃ τις ὡς τὸ
ἔνθ᾽ οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις.

599 τῷ μακρῷ χρόνῳ ἀντὶ τοῦ διὰ τὸ ἐνταῦθα χρόνῳ ἐνδιατρῖψαι.

602 εὐυφῆ πέπλον ἰσχνουργῆ· οὐκ εὖ δὲ τὸν ἀνδρεῖον χιτῶνα πέπλον φησί. γράφε δὲ ἀυφῆ ἀντὶ τοῦ λεπτοϋφῆ.

607 μήτ᾽ ἐφέστιον σέλας ἀντὶ τὸ κατ᾽ οἶκον πῦρ· ἕρκος δὲ ἱερόν. ὁ βωμὸς ἢ τὸ ἱερόν.

608 πρὶν κεῖνος πρὶν αὐτός, ἐνδυσάμενος, ἐπὶ τῆς οἰκίας φανερὸς καὶ ὑπ᾽ ὄψεσι πάντων προελθεῖν.

609 καθ᾽ ἣν μέλλει ταύρους θύειν τοῖς θεοῖς εὐχαριστήρια.

611 πανδίκως ἀνενδοιάστως.

612 στελεῖν χιτῶνι τῷδε σκεπάσειν, ἐνδύσειν, περιβαλεῖν αὐτὸν τούτῳ τῷ χιτῶνι καὶ φανεῖν αὐτὸν σφαγέα τῶν θυμάτων.

613 καινὸν καινοπρεπῆ.

614 σῆμ᾽ ὃ κεῖνος εὐμαθές εὔγνωστον σημεῖον κομίσεις ὅπερ ἐκεῖνος ἐπιγνώσεται ἐπιθεὶς τὸ ὄμμα τῇ σφραγῖδι, γνοὺς ὅτι παρ᾽ ἐμοῦ εἴη ἡ σφραγίς.

615 σφραγῖδος ἕρκει περιφραστικῶς τῇ σφραγῖδι.

616 ἀλλ᾽ ἕρπε καὶ φύλασσε οὗτός ἐστιν ὁ προσήκων νόμος τοῖς διακονοῦσιν ὥστε μηδὲν περαιτέρω δρᾶν τῶν προσταττομένων αὐτῷ· ἐμφαίνει δὲ αὐτῷ μὴ ἀποσφραγίσαντα περιεργάζεσθαι τί ἔγκειται.

618 ἔπειθ᾽ ὅπως ἂν ἡ χάρις γνησίως διακονούμενος διπλασιάσεις τὴν χάριν καὶ ἴσως φιληθήσῃ παρ᾽ ἑκατέρου.

620 Ἑρμοῦ—τέχνην κῆρυξ γὰρ ὁ θεός.

622 τόδ᾽ ἄγγος τὸ κιβώτιον.

623 λόγων τε πίστιν ὧν ἔχεις ἔντειλαι δέ μοι, φησί, καὶ περὶ πραγμάτων ἄλλων μυστικῶν καὶ λόγους ἀνακοίνωσαί μοι καὶ φυλάξω.

ἐπίθες, φησίν, ἣν θέλεις σφραγῖδα.

628 προσδέγματα ὑποδοχάς· λέγει δὲ ὅτι οἶσθα πῶς φιλοφρόνως αὐτὴν προσηκάμην· καὶ τοῦτο δὲ ἐπαγωγὸν πρὸς Ἡρακλέα εἴ γε τὴν ὑπονοουμένην φιλοφρόνως προσεδέξατο.

629 ὥστ᾽ ἐκπλαγῆναι ὅτι ἀσμένως αὐτὴν ὑπεδέξω ὡς θαυμάσαι με καὶ ἐπὶ τούτῳ χαρῆναι.

630 δέδοικα γάρ δέδοικα γάρ, φησί, μὴ πρὸ καιροῦ εἴποις τὸν ἐξ ἐμοῦ πόθον ἕως μάθωμεν εἰ καὶ αὐτὸς ἡμᾶς ποθεῖ· διὰ δὲ τούτων ἐρεθίζει αὐτὸν πλέον εἰπεῖν.

633 ὦ ναύλοχα καὶ πετραῖα δοκεῖ τοῦτο παρ᾽ ἱστορίαν εἶναι· φασὶ γὰρ πρῶτον ἐν Τραχῖνι τῷ Ἡρακλεῖ ἀναδεδόσθαι, ἐνταῦθα δὲ ὡς προϋπαρχόντων αὐτῶν φησιν.

ὦ ναύλοχα ὁ χορὸς τοὺς περὶ τὴν Οἴτην οἰκοῦντας προσκαλεῖται ἐπὶ τὸ πανηγυρίσαι διὰ τὴν προσδοκωμένην ἐπιδημίαν τοῦ Ἡρακλέους· ὁ δὲ νοῦς, οἱ τὰ παραθαλάσσια θερμὰ λουτρὰ ἐνοικοῦντες καὶ οἱ παρὰ τοὺς τραχεῖς καὶ ὀρεινοὺς τόπους τῆς Οἴτης καὶ τὸν Μηλιακὸν κόλπον ἔτι τε τὴν ἀκτὴν τῆς χρυσοτόξου Ἀρτέμιδος, ἔνθα φασὶν εἶναι τῶν Ἑλλήνων τὰ συνέδρια, ἄρτι ὁ καλλιφωνότατος πάλιν ἥξει αὐλὸς καὶ καταλήψεται

ὑμῶν τὰς ἀκοὰς ἡδύ τι καὶ μουσικὸν προσπνέων, οὐκ ἐχθρὰν οὐδ' ἀπευκτὴν φωνὴν ἀλλὰ θείας μούσης ἀντίλυρον ὅ ἐστι φωνῆς γλυκείας.

ὦ ναύλοχα παραθαλάττια λουτρά· φησὶ δὲ τὰ Ἡράκλεια ἅπερ λέγεται αὐτῷ ἡ Ἥρα ἀνεῖναι· πετραῖα δὲ διὰ τὸ ἐν ὄρει τῇ Οἴτῃ κεῖσθαι· ἔνιοι δὲ ἐν Σικελίᾳ φασὶν ἀναδοθῆναι τῷ Ἡρακλεῖ τὰ θερμὰ λουτρά.

634 καὶ πάγους πάγοι εἰσὶν ὑψηλοὶ τόποι ἢ αἱ ὀξεῖαι πέτραι· καὶ οἱ παρὰ τοὺς τραχεῖς καὶ ὀρεινοὺς τόπους τῆς Οἴτης οἰκοῦντες.

636 Μηλίδα παρὰ λίμναν λίμνην φησὶ τὴν θάλασσαν· Ὅμηρος
αἰθυίῃ δ' ἐϊκυῖα ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης·
ὁ δὲ Μηλιακὸς κόλπος Τραχίνιός ἐστιν.

637 χρυσαλακάτου ἐν Εὐβοίᾳ τιμᾶται χρυσότοξος Ἄρτεμις.

638 ἔνθ' Ἑλλάνων ἀγοραί ὅπου συνάγονται οἱ Ἀμφικτύονες εἰς τὴν λεγομένην Πυλαίαν περὶ ἧς Ἀγάθων φησὶ Πυλάδην τὸν Στροφίου πρῶτον συστήσασθαι ἐν τῇ Φωκίδι καθαιρόμενον τὸ ἐπὶ Κλυταιμήστρᾳ μύσος καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὴν σύνοδον Πυλαίαν φησὶ προσαγορεύεσθαι· ἢ ὅτι πύλη τῆς Τραχῖνός ἐστιν.

εἰς τὸ αὐτό τὴν Μαγνησίαν ἔνθα τὸ τῆς Ἀρτέμιδος παρὰ θάλασσαν Τραχῖνος ὅπου καὶ ἡ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχία συνέβη τοῖς Ἕλλησιν· ἐν Θερμοπύλαις.

641 οὐκ ἀναρσίαν οὐκ ἐχθρὰν οὐδὲ θρήνων βοήν.

643 ἀντίλυρον ἀντίμιμον, ἀντῳδὸν ἀντὶ οὐ μισητὴν φωνὴν ἀλλὰ τὴν ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους τῆς λύρας φωνὴν ἀφ' οὗ δηλοῦται ὅτι ὁμοῦ αὐλὸς καὶ λύρα ἀναφωνήσουσιν.

ἰσόλυρον.

645 σεῦται ὁρμᾶται, ἥξει.

647 ὃν ἀπόπτολιν εἴχομεν ὃν ἐκτὸς εἴχομεν τῆς πόλεως εἰς δωδεκάμηνον ἀναμένουσαι· τὸ δὲ ἑξῆς, ὃν ἀπόπτολιν πελάγιον ἀντὶ τοῦ ἄπωθεν τῆς πόλεως ἐν τῷ πελάγει.

649 πελάγιον ὅτι πολλάκις καὶ διὰ θαλάττης ἔπλεεν εἴ ποτε εἰς νήσους ἀπῄει.

650 δάμαρ ἡ Δηιάνειρα.

652 ὤλλυτο διεφθείρετο.

653 νῦν δ᾽ Ἄρης οἰστρηθείς μανεὶς ὁ περὶ τὴν Οἰχαλίαν πόλεμος ἐξέλυσεν ἡμᾶς τῆς ἀνίας ἣν ἐφ᾽ ἑκάστης ἡμέρας εἴχομεν.

εἰς τὸ αὐτό νῦν δ᾽ Ἄρης: ὁ πρὸς τὸν Εὔρυτον· ἐξ αὐτοῦ γὰρ εὐθὺς ἐπανῆλθεν.

655 μὴ σταίη πολύκωπον μηδαμοῦ ἡ ναῦς ἀλλαχοῦ ὁρμίσαι ἕως ἐνταῦθα ἀφίκοιτο τὴν Εὔβοιαν νῆσον ὑπερβὰς καὶ καταλιπών· καταστρεψάμενος γὰρ τὴν Οἰχαλίαν ἐκεῖ ἔμεινεν θῦσαι τῷ πατρί.

656 πολύκωπον ὄχημα ναὸς ἀντὶ τοῦ ἡ ναῦς.

αὐτῷ τῷ Ἡρακλεῖ.

660 πανάμερος ἀντὶ τοῦ τὴν σήμερον ἡμέραν ἔλθοι τῷ πέπλῳ τῆς πειθοῦς θελχθεὶς τῷ ἐκ προφάσεως τοῦ Νέσσου κατεσκευασμένῳ· πειθοῦς δὲ πέπλῳ εἶπεν ὅτι γέγονεν ἐπὶ τὸ μεταπείθειν καὶ μετατιθέναι τὴν Ἡρακλέους γνώμην ἐπὶ τὴν Δηιάνειραν.

πανάμερος εὐμενὴς ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἔλθοι εἰς ἔρωτα τῆς γυναικὸς διὰ τὸ τοῦ Νέσσου φάρμακον.

661 παγχρίστῳ λείπει τὸ πέπλῳ, συγκεκραμένος καὶ ἁρμοσθεὶς τῇ πειθοῖ τοῦ θηρός.

663 μὴ περαιτέρω ὑπὲρ τὴν συμφέρουσαν χρείαν καὶ πλείω τοῦ δέοντος.

668 οὐ δή τι τῶν σῶν Ἡρακλεῖ τοῦτο κατ᾽ ἐρώτησιν, οὐχ ἕνεκα ὧν ἀπέσταλκας δώρων τῷ Ἡρακλεῖ ἀθυμεῖς;

669 μάλιστά γ᾽ ὥστε μή ναί, φησί, περὶ τούτου φοβοῦμαι οὕτως ὥστε μηδέποτε παραινέσαι τινὶ ἀδήλου πράγματος προθυμίαν λαβεῖν ὅ ἐστιν ἀδήλῳ πράγματι ἐπιχειρεῖν.

671 εἰ διδακτὸν ἐξ ὅτου φοβῇ εἰ μὴ ἀπόρρητον εἴη.

673 γυναῖκες, ὑμῖν θαῦμα θαυμαστὸν καὶ οἷον οὐκ ἄν τις ἐλπίζοι παθεῖν· γράφεται δὲ καὶ μαθεῖν.

678 κατ᾽ ἄκρας σπιλάδος σπιλὰς ἡ πέτρα· ὡς οὖν ἐπὶ λίθου θεμένη αὐτὸ τοῦτό φησι· κατατήκεται οὖν καὶ ῥεῖ καὶ διαλύεται ἀπὸ τοῦ λίθου διαρρέον.

ὡς δ᾽ εἰδῇς ἅπαν ὅπως γνῷς ἀκριβῶς ὅλον τὸ πρᾶγμα εἰς μῆκος ἁπλώσω τὸν λόγον.

680 ἐγὼ γὰρ ὢν ὁ θήρ με ὢν εἶπέν μοι ὁ Νέσσος ὅτε τὴν πλευρὰν ἥλγει τῷ βέλει τρωθείς· γλωχῖνι δὲ ἀπὸ μέρους τῷ βέλει· γλωχὶν γὰρ ἡ ἀκὶς ὃ λέγει Ὅμηρος ὄγκον.

πονῶν ἀντὶ τοῦ ἀλγῶν.

682 παρῆκα λείπει ἄπρακτον.

ἀλλ᾽ ἐσῳζόμην ἀντὶ τοῦ ἔσῳσα καὶ ἐφύλαξα· διεφύλαξα οὖν ὅσα μοι παρήγγειλεν ὡσανεὶ δέλτῳ χαλκῇ ἔχουσα ἐγκεχαραγμένα· δύσνιπτον δὲ ἀντὶ τοῦ δυσαπάλειπτον.

684 πρόρρητα πρὸς ἐμὲ ὑπὸ Νέσσου προειρημένα· προμεμελετημένα μοι ἢ ἀπόρρητα.

686 ἄθικτον ἀπροσπέλαστον πυρὸς καὶ ἡλιακῆς ἀκτῖνος.

687 ἀρτίχριστον παραυτὰ χριόμενον.

688 νῦν δ᾽ ὅτ᾽ ἦν ἐργαστέον νῦν δὲ ὅτε ἐπέστη ὁ καιρὸς τοῦ χρῖσαι ἔχρισα μαλλὸν ἐρίου.

690 κτησίου βοτοῦ λάχνην ἀπὸ κτησίου προβάτου τὸν μαλλὸν σπάσασα· κτήνη δὲ καὶ βοτὰ τὰ πρόβατα λέγεται. βοτὰ ἔλεγον τὰ πρόβατα.

691 ἀλαμπὲς ἡλίου μὴ καταυγασθέν.

692 κοίλῳ ζυγάστρῳ εἰς ξύλινον σορὸν τουτέστι κιβωτόν.

693 φάτιν φάσμα, φαντασίαν.

694 ἄφραστον ἀφανές, ἀνεκδιήγητον· ἀξύμβλητον δὲ ἀσυνείκαστον πρὸς τὸ μαθεῖν ἀνθρώπῳ· ἢ ἀντὶ τοῦ ἀπαράβλητον οἷον οὐκ ἔχον ἄλλῳ παραβληθῆναι ὥστε πιστεῦσαι καὶ μαθεῖν τὸν ἀκούοντα.

695 τὸ γὰρ κάταγμα τὸ γὰρ ἔριον τοῦ προβάτου μετὰ τὸ χρῖσαι τὸν πέπλον ἔρριψα εἰς τόπον καταλαμβανόμενον ὑπὸ τοῦ ἡλίου· τὴν γὰρ αὐγὴν ἀκτῖνα ἡλιῶτιν εἶπεν.

κάταγμα τὸ αἴγειον μήρυμα.

697 ὡς δ᾽ ἐθάλπετο ὡς δὲ ἐθερμάνθη ὑπέρρευσεν ἀφανῶς καὶ λέλυται.

699 μορφῇ μάλιστ᾽ εἰκαστόν ἐοικὸς πρίσματι ξύλου· θαυμαστῶς δὲ βρώματα πριόνος εἶπεν τὸ πρίσμα· τρόπον γάρ τινα ἐσθίων τὸ ξύλον ὁ πριὼν ἐκεῖνο τὸ λεπτὸν ἀποβάλλει.

701 προπετὲς ἐρριμμένον καὶ προπεσὸν χαμαί.

702 ἀναζέουσι ἀνακαχλάζουσι.

θρομβώδεις ἀφροί ἐπηρμένοι· θρόμβος γὰρ ὁ ὄγκος· ἢ περιφερῆ φυσήματα.

703 γλαυκῆς ὀπώρας τοῦ γλεύκους τοῦ ἀρτίως ἐκπιεσθέντος καὶ νέου· μάλιστα δὲ ὁ νέος οἶνος θερμὸς ὢν εἰ πέσοι χαμαὶ ἀφρίζει· γλαυκὴν δὲ ὀπώραν τὸν νέον οἶνον εἶπεν διὰ τὴν λαμπρότητα.

708 ἧς ἔθνησχ᾽ ὕπο ὑφ᾽ ἧς, δι᾽ ἥν.

709 τὸν βαλόντ᾽ τὸν τοξεύσαντα.

710 ὧν ἐγὼ μεθύστερον ὢν, τῶν εἰρημένων μοι ὑπ᾽ ἐκείνου, νῦν τὴν γνῶσιν μανθάνω ὅτε οὐκέτι με ὠφελεῖ.

711 ἀρκεῖ ὠφελεῖ· Ὅμηρος ἄρκιον ἐσσεῖται.

712 εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι εἰ μὴ διαμάρτοιμι τῆς γνώμης ἣν ἔχουσα περὶ αὐτοῦ τυγχάνω.

715 χῶσπερ ἂν θίγῃ καὶ ὅσα ἂν θίγῃ τοῦ Ἡρακλείου βέλους εἴτε ἄνθρωπος εἴτε θηρίον ἀπόλλυται.

716 ἐκ δὲ τοῦδε ἐκ τοῦ Νέσσου· ἀντὶ τοῦ διὰ Νέσσου.

719 καίτοι δέδοκται κἀγώ, φησίν, ἀποθανεῖν βουλήσομαι ἵνα μὴ δόξω πονηρίᾳ ἀνῃρηκέναι τὸν Ἡρακλέα ἀλλ᾽ ἀκουσίῳ γνώμῃ.

720 ταύτῃ σὺν ὀργῇ τούτῳ τῷ τρόπῳ τουτέστι διὰ τοῦ πέπλου.

721 ζῆν γὰρ κακῶς κλύουσαν γυναῖκα κακοδοξοῦσαν οὐ δεῖ ζῆν ἥτις μὴ θέλει δοκεῖν ἐκ φύσεως εἶναι κακή.

723 ταρβεῖν μὲν ἔργα ἀνάγκη μὲν εὐλαβεῖσθαι τὰ δεινὰ ἔργα οὐ χρὴ δὲ καὶ πρὸ πρὸς τῆς ἐκβάσεως τῶν συμβησομένων αἱρεῖσθαι τὰ δεινά.

725 οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς μὴ καλοῖς ἐν τοῖς πονηροῖς βουλεύμασιν οὐδὲ ὑπολείπεται χρηστὴ ἐλπὶς ἥτις παρέχει πεποίθησιν καὶ θάρσος ἀντὶ τοῦ δύσελπίς εἰμι.

727 ἀλλ᾽ ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ ᾽ξ ἑκουσίου τοῖς ἀκουσίως σφαλεῖσιν ἡ ἐπαγομένη ὀργὴ πεπεμμένη ἐστὶ καὶ πραεῖα καὶ συγγνωστὴ ἧς σε δίκαιον τυγχάνειν παρὰ τοῦ Ἡρακλέους· ἄκουσα γὰρ ἥμαρτες.

729 ὁ μὴ δυστυχῶν τοιαῦτα ἂν εἴποι.

731 σιγᾶν ἂν ἁρμόζοι πρέπει σοι λοιπὸν σιωπᾶν καὶ μηκέτι περὶ τούτων πλείω λέγειν εἰ μὴ ἄρα τι τῷ σῷ παιδὶ μέλλεις ἐρεῖν παραγινομένῳ.

χρόνον γράφε λόγον.

736 ἄλλου κεκλῆσθαι μητέρ᾽ αἰσχύνομαι γὰρ ἐπὶ σοί.

737 ποθεν ἐκ θεοῦ τινος.

738 στυγούμενον λυπηρὸν καὶ μίσους ἄξιον.

742 τὸ γὰρ φανθέν τὸ ἅπαξ πραχθὲν καὶ ἐπὶ πέρας ἐλθὸν πῶς ἄν τις μὴ γενέσθαι ποιήσειεν; Πίνδαρος τῶν δὲ πεπραγμένων
ἐν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν ἀποίητον οὐδ᾽ ἂν

χρόνος ὁ πάντων πατὴρ δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος.

745 ἄζηλον φαῦλον, ὃ οὐδεὶς ζηλώσειεν.

746 αὐτὸς βαρεῖαν ξυμφοράν τὰ μὲν ἑώρακα πάσχοντος τὰ δὲ ἀνοιμώζοντος ἤκουσα.

747 πατρὸς περὶ τοῦ πατρός.

καὶ κατὰ γλῶσσαν κλύων ἀντὶ ἀνοιμώξαντος αὐτοῦ κατὰ τὴν γλῶσσαν.

748 ποῦ δ' ἐμπελάζεις προσπελάζεις· παρίστασαι δὲ ἀντὶ τοῦ πλησίον γέγονας.

750 ὅθ' εἶρπε κ. έ. καινοπρεπὴς ἡ φράσις.

752 ἦλθεν εἰς τὴν Εὔβοιαν ἧς ἀκρωτήριόν ἐστι τὸ Κηναῖον.

754 τεμενίαν τε φυλλάδα τὸν ἀπὸ τῶν τεμενῶν στέφανον· ἢ τέμενος πολύφυλλον.

757 ἐλέγετο ὁ Λίχας σύντροφος εἶναι Ὕλλου.

759 ἐνδυσάμενος ὡς σὺ ἐνετείλω.

763 ὁ Ἡρακλῆς ἱλαρᾷ τῇ φρενὶ κατηύξατό σοι χαίρων ἐπὶ τῷ πέπλῳ.

764 κατηύχετο λείπει τὸ σοι.

765 ὅτε δὲ ἀπὸ τῶν θυμάτων καὶ τῶν ξύλων ἡ φλὸξ ἀνεκαίετο τότε ἱδρὼς ἀνῄει περὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ.

766 φλὸξ αἱματηρά αἱματηρὰ ὅτι ἐκ τοῦ αἵματος τῶν ἱερείων συνίσταται· πιείρας δὲ δρυὸς λιπαροῦ ξύλου· δρῦν γὰρ λέγει πᾶν δένδρον.

768 πλευραῖσιν ἀρτίκολλος ὡς ὑπὸ τέκτονος καλῶς συγκεκολλημένος· τὸ δὲ ἑξῆς, καὶ προσκολλητὸς ὁ χιτὼν κατὰ πᾶν μέρος ὡς ἂν ξύλῳ νεαρὰ κόλλα ὑπὸ τέκτονος προσείη χρισθεῖσα.

770 ὀδαγμὸς ἀντίσπαστος κνησμός· δήξασθαι γὰρ τὸ κνήσασθαι· ἀντίσπαστος δὲ ἴσος σπασμῷ ἢ μετὰ σπασμοῦ· γίνεται δὲ ὁ ψόφος ἀπὸ σπασμοῦ.

φοινίας τυφῶνος γὰρ καὶ ἐχίδνης ὕδρα.

771 ἰὸς ὡς ἐδαίνυτο ὡς κατήσθιεν αὐτὸν ὁ ἰός.

775 τὸ σὸν μόνης δώρημ᾽ ἔλεξεν εἶπεν ὅτι σὺ αὐτῷ προσήγαγες τὸν πέπλον ὡς ἀπέσταλται ὑπὸ σοῦ οἷον οὐδὲν ἀφ᾽ ἑαυτοῦ πανουργήσας.

779 μάρψας ποδός νιν δραξάμενος τοῦ ποδὸς τοῦ Λίχα κατ᾽ ἐκεῖνο τὸ μέρος ἔνθα δεσμεῖται τὸ ἄρθρον, λέγει δὲ τὸ περὶ τὸν ἀστράγαλον μέρος οὗ εἰώθαμεν δεσμεῖν ὑπόδημα ἤ τι τοιοῦτο· εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν λύγων· εὐέλικτον γὰρ τὸ φυτὸν νέον ὄν· Ὅμηρος
δίδη μόσχοισι λύγοισιν.

ᾗ λυγίζεται ἁρμόζεται, κάμπτεται, συστρέφεται· ὅπου ἐστὶν ὁ δεσμὸς τῶν νευρῶν, ἔνθα ὑποδεσμούμεθα.

780 ἀμφίκλυστον τὴν ἐκ τοῦ πόντου ἀμφοτέρωθεν κλυζομένην.

781 κόμης δὲ λευκὸν μυελόν διὰ δὲ τῆς κόμης τὸν ἐγκέφαλον ἐκραίνει κατὰ μέσον τῆς κεφαλῆς διασχισθείσης ὅ ἐστι διαιρεθείσης τῆς κεφαλῆς διὰ τῆς κόμης ἀνεπέμπετο ὁ ἐγκέφαλος σὺν τῷ αἵματι.

783 ἀνευφήμησεν κατὰ τὸ ἐναντίον ἀντὶ ἐστέναξεν.

784 τοῦ μὲν νοσοῦντος τοῦ Ἡρακλέους νοσοῦντος τοῦ δὲ Λίχα ἤδη ἀνυσθέντος ὅ ἐστι πεφονευμένου.

786 ἐσπᾶτο γὰρ πέδονδε σπασμῷ γὰρ εἴληπτο κείμενος ἐπὶ τῆς γῆς.

788 Λοκρῶν ὄρειοι πρῶνες Ὅμηρος
Λοκρῶν δ᾽ ἡγεμόνευεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας·
Λοκρῶν οἳ ναίουσι πέρην ἱερῆς Εὐβοίης.

789 ἐπεὶ δ᾽ ἀπεῖπεν ἀπέκαμεν, ἀπηγόρευσεν ἑαυτόν, ὑπερκέκμηκεν, ἀπείρηκεν πρὸς τὰς ὀδύνας ἐπὶ γῆς κυλιόμενος.

791 ἐνδατούμενος σφοδρῶς λοιδορούμενος· ἐνδατεῖσθαι γὰρ σφοδρῶς ἐσθίειν. λοιδορῶν, μεμφόμενος, κατὰ μέρος τῶν λεγομένων ἀνακαλῶν· ἐνδατεῖσθαι γὰρ τὸ μερίσασθαι, ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν δαινυμένων.

ἄλλως: ἐνδατούμενος νῦν σφόδρα κακῶς λέγων, δυσφημῶν, συνεχῶς μεμφόμενος, ἐπαρώμενος· ἔνιοι δὲ γράφουσιν ἐμματούμενος ἀντὶ μασώμενος.

793 κατακτήσαιτο πλεονάζει ἡ κατὰ καὶ ἔστι κτήσαιτο ἀντὶ τοῦ ἔσχεν.

794 τότ᾽ ἐκ προσέδρου ὅτε ἀπέκαμεν κυλιόμενος τότε ἀνατείνας τὸν ὀφθαλμὸν διὰ τῆς κατακεχυμένης τοῦ σώματος λιγνύος εἶδέν με δακρυρροοῦντα· λιγνύος δὲ ἢ τῆς παρακειμένης ἀναθυμιάσεως καὶ καπνοῦ ἢ τῆς παρακειμένης καὶ περικεχυμένης αὐτὸν φλογώδους νόσου.

799 ἆρον προστακτικῶς.

801 εἰ δ᾽ οἶκτον ἴσχεις ἀλλά μ᾽ ἔκ γε τῆσδε ἐνῄσχυται γὰρ αὐτοῦ θανεῖν μὴ ἐγγελασθῇ ὑπὸ τῶν Οἰχαλίων.

805 βρυχώμενον σπασμοῖσι ἀνοιμώζοντα μεγάλως ἐκ τῶν σπασμῶν.

808 ποίνιμος ἡ τιμωρός, ἡ ποινὴν ἀπαιτοῦσα.

810 θέμις δ᾽ ἐπεί μοι τὴν θέμιν θέμις δέ ἐστιν ἡμᾶς καταρᾶσθαί σοι ἐπεὶ σὺ προτέρα τὴν θέμιν ἀπέρριψας καὶ παρεῖδες· ἐὰν δὲ προὔλαβες ἀντὶ τοῦ φθάσασα τὴν θέμιν οὐκ ἐξεδέξω ἕως τι κατὰ τὸ δίκαιον πράξῃς.

813 τί σῖγ᾽ ἀφέρπεις; σῖγα ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ σιωπηλῶς τουτέστι διὰ τί οὐδὲν ἀποκρίνῃ πρὸς τὸν Ὕλλον;

814 ξυνηγορεῖς συνᾴδεις, συμφωνεῖς.

815 οὖρος ὀφθαλμῶν ἐμῶν εἴθε οὖρος καλὸς ἐπιπνεύσειεν αὐτῇ ἀπιούσῃ ἵνα μηκέτι αὐτὴν ἴδοιμι· τροπικῶς δὲ τὸ οὖρος ὡς ἐπὶ νεὼς ἀντὶ τοῦ οὐριοδρομείτω.

817 ὄγκον γὰρ ἄλλως ὀνόματος τί γὰρ μάτην ἐπαιρόμεθα τῷ τῆς μητρὸς ὀνόματι οὐδὲν ἄξιον αὐτῆς διαπραξαμένης ὧν ἡ φύσις καὶ ὁ θεσμὸς ἀπῄτει;

τρέφειν ἀντὶ τοῦ ἔχειν.

821 ἴδ᾽ οἷον, ὦ παῖδες ὁ χορὸς πρὸς ἀλλήλας διαλέγεται περὶ τοῦ δεδομένου μαντείου τῷ Ἡρακλεῖ ἐν τῇ Δωδώνῃ ὅτι νῦν ἀπέβη· τὸ δὲ οἷον ἀντὶ οἵως, ὁρᾶτε, ὦ φίλαι, οἵως ἡμῖν ἀθρόως συνέπεσεν καὶ εἰς οἷον κακὸν ἀπέβη τὸ ἔπος τὸ ἐκ τῆς μαντείας πάλαι χρησθέν· προσέμιξεν δὲ ἀντὶ τοῦ προσερράγη ὀξέως.

προσέμιξεν προσερράγη.

823 τᾶς παλαιφάτου προνοίας γράφε παλαιφοίβου ἵν᾽ ᾗ τῆς πάλαι μαντευσαμένης· φοιβᾶσθαι γὰρ τὸ μαντεύεσθαι.

824 ὅ τ᾽ ἔλακεν ὅπερ ἐφθέγξατο, ἐπειδὰν ἐνιαυτὸς παρέλθοι τότε διαδοχὴν γενέσθαι τῶν πόνων τῷ Ἡρακλεῖ τῷ Διὸς παιδί· ἀναδοχὰν δὲ ἀνάπαυσιν, ἀνακωχήν.

τελεόμηνος ὁ ἐνιαυτὸς ὁ τέλειον ἔχων τὸ δωδεκάμηνον· καὶ ἄροτος ὁ ἐνιαυτὸς ἀπὸ τοῦ ἄπαξ κατ᾽ ἐνιαυτὸν ἀροῦν.

827 αὐτόπαιδι γνησίῳ παιδί.

828 καὶ τάδ᾽ ὀρθῶς ταῦτα δέ, τὰ χρησθέντα, ἀσφαλῶς νῦν ἡμῖν ἀποβαίνει· τροπικῶς δὲ κατουρίζει ὥσπερ οὐρίῳ πνεύματι προσορμεῖ ἡμῖν κατ᾽ ὀρθὸν ἀνυόμενα.

κατουρίζει προσπνεῖ.

829 πῶς γὰρ ἂν ὁ μὴ λεύσσων πῶς γὰρ ὁ μηκέτι ὁρῶν τὸ φῶς παρὰ Εὐρυσθέως κελεύοιτο;

831 εἰ γάρ σφε Κενταύρου εἰ γὰρ αὐτόν, τὸν Ἡρακλέα, τὸ αἷμα τὸ θανάσιμον τοῦ Κενταύρου περιέχει πλευρᾷ προστακέντος ἰοῦ πῶς ἂν ἕτερον ἥλιον ἢ τὰ νῦν ἴδοι;

φοινία νεφέλα τὸ αἷμα τὸ θανάσιμον.

832 χρίει δολοποιός χρίει δὲ τὸ ἱμάτιον τῷ αἵματι ἡ ἀνάγκη τῆς Δηιανείρας ἡ μετὰ δόλου τεχνησαμένη· ἠνάγκασται γὰρ ὑπὸ ζήλου δι᾽ οὗ ἥρα τῷ δόλῳ τοῦτο τεχνήσασθαι.

834 ὃν τέκετο θάνατος τοῦτον, τὸν ἰόν, ἐγέννησεν ὁ αἰόλος δράκων, μᾶλλον δὲ ὁ θάνατος.

δράκων ἡ ὕδρα.

835 ἀέλιον ἀντὶ τοῦ ἡμέραν.

838 προστετακὼς φάσματι προσκεκολλημένος τῷ ἰῷ τῆς ὕδρας, τοῦτο δὲ καθ' ἑαυτό· αἰτιατικὴν γὰρ ἐπιφέρει. ἄλλως: προσκεκολλημένος τῷ ἰῷ τῷ ὀλεθρίῳ παρὰ τὸ πεφονεῦσθαι· φάσματι τουτέστι τῷ ἱματίῳ τῷ κεχρισμένῳ τῷ φαρμάκῳ τῆς ὕδρας τουτέστι τῇ χολῇ.

μελαγχαίτα τ' ἄμμιγα τοῦ δασυτρίχου· καὶ ἅμα τῷ φάσματι τῆς ὕδρας καὶ τὰ κέντρα τοῦ Νέσσου αἰκίζει αὐτόν· δῆλον δὲ ὅτι φοίνια κέντρα τοῦ Νέσσου λέγει τὸ αἷμα αὐτοῦ τὸ συμμεμιγμένον τῇ χολῇ τῆς ὕδρας.

840 δολόμυθα ὅτι τοῖς δολίοις τοῦ Νέσσου λόγοις ἀπατηθεῖσα τετόλμηκεν. ἄλλως: φοίνια δολόμυθα: τὰ δόλια φάρμακα· καὶ γὰρ ἕτερά τινα ἐκέλευσεν αὐτῇ συμμῖξαι τῷ αἵματι ὡς ὀπίσω εἶπεν.

ἐπιζέσαντα ἐπιχυθέντα, ἀνακαχλάσανα ἐκ τῆς θέρμης τοῦ πυρός.

841 ὧν ἅδ' ἁ τλάμων ὧν τὴν βλάβην ὁρῶσα ἡ Δηιάνειρα τοῖς οἴκοις συμβᾶσαν αὐτὴν μὲν ἐξ ἀρχῆς οὐ συνεῖδεν ἐκ κατασκευῆς δὲ τοῦ Νέσσου καὶ τῆς τούτου φωνῆς γενομένην ὡς δῆθεν ἐπὶ τῷ διαλλάττειν αὐτῇ τὸν Ἡρακλέα λίαν ὀδύρεται καὶ στένει. ἄλλως: ὧν, τῶν νεωστὶ δρωμένων καὶ συμβάντων κακῶν, τὴν ἀμέλλητον βλάβην ὁρῶσα συμβᾶσαν τοῖς οἴκοις Δηιάνειρα τὰ κακὰ μὲν ἐξ ἀρχῆς αὐτὴ οὐ συνεῖδεν ἀπὸ γνώμης δὲ ἑτέρας τοῦ Νέσσου γενόμενα ὡς δῆθεν ἐπὶ τῷ διαλλάττειν τὸν Ἡρακλέα· ἄοκνον δὲ τὴν ὀξεῖαν καὶ ἀμέλλητον· ἢ πολύοκνον ὅ ἐστι πολύφοβον, κατ' ἐπίτασιν δὲ τὸ α.

842 νέων ἀϊσσόντων νεωστὶ προσβαλλόντων.

843 οὔτι προσέβαλεν οὐκ ἔγνω, οὐ συνῆκεν.

844 τὰ δ' ἀπ' ἀλλοθρόου ἀλλοφώνου, ὅτι ἀπὸ τῆς Νέσσου φωνῆς γέγονεν ἡ κατὰ Ἡρακλέα συμφορά· οἷον τῆς ἄλλα εἰπούσης καὶ οὐ τὰ ἀληθῆ· ἢ

ἀλλοφώνου ὡς ἠλλαγμένην τοῦ Νέσσου φωνὴν ἔχοντος.

ἀπὸ τοῦ Νέσσου.

846 ὀλεθρίαις ξυναλλαγαῖς ἢ ὀλεθρίαις καὶ ἐπιβλαβέσι φιλίαις ἢ ἐπεὶ ἀντὶ τοῦ ἰδίου θανάτου ὁ Νέσσος ἀντήλλαξεν αὐτῇ τὸ αἷμα· ἢ ὅτι ὁ μὲν Νέσσος εἶπεν αὐτῇ πόθου καὶ διαλλαγῆς ἐργαστήριον εἶναι τὸ φάρμακον γέγονε δὲ ὄλεθρος Ἡρακλέους.

847 ἦ που ὀλοὰ στένει ὄντως δὴ ἡ ἀθλία καταστάζει καὶ καταβρέχει πολλῶν δακρύων ἀφρόν· ἐμφαντικὸν δὲ τὸ ἄχνα διὰ τὸ πλῆθος· χλωρὰν οὖν ἄχναν τὸν νεαρὸν ἀφρόν.

ὀλοὰ ἡ δυστυχὴς ἢ ἡ τοῦ ὀλέσθαι ἀξία.

848 ἀδινῶν ἀθρόων ἢ πολυθρηνήτων.

849 δακρύων ἄχναν περιφραστικῶς τὰ δάκρυα.

ἄχναν τὸν ἀφρόν.

850 ἃ δ’ ἐρχομένα μοῖρα ἡ προσδοκωμένη κακομοιρία τοῦ Ἡρακλέους ἐμφαίνει μεγάλην ἑτέραν ἄτην· προσδοκῶσι δὲ ὅτι ἀπολλυμένου Ἡρακλέους αὐτόχειρ ἑαυτῆς γενήσεται.

851 δολίαν δόλῳ γὰρ αὐτὴν καὶ λάθρᾳ ἀναιρήσει.

852 ἔρρωγεν παγά ἀντὶ τοῦ πάρεστιν ἡμῖν δακρύειν ὡς ἀπὸ πηγῆς κρουνηδόν· ἐκτέταται γὰρ τὸ κακὸν καὶ πανταχοῦ διαβήσεται ἡ κατὰ τὸν Ἡρακλέα συμφορά.

853 ὦ πόποι φεῦ, φεῦ, κακόν, φησί, γέγονε τῷ Ἡρακλεῖ οἷον οὐδὲ παρὰ τοῖς πολεμίοις ἀνοίκτιστον σιωπηθήσεται· τὸ γὰρ οὔπω ἀντὶ τοῦ οὐχί· ἢ οὕτως, οἷον κακόν, φησίν, οὐδέποτε ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν συνέβη τῷ Ἡρακλεῖ τοῦτο ἀπὸ τῶν ἰδίων αὐτῷ γεγένηται.

855 ἀπέμολε πάθος ἀντὶ τοῦ ἀπομόλοι οἷον οὐδέποτε ἀπὸ τῶν πολεμίων γένοιτο.

856 ἰὼ κελαινὰ λόγχα κελαινὴν εἶπεν τὴν λόγχην διὰ τὸν ἐξ αὐτῆς ἀποτελούμενον θάνατον, μέλας δὲ ὁ θάνατος· δυσφορεῖ δὲ ἐπὶ τῷ αἰχμάλωτον εἰλῆφθαι τὴν Ἰόλην· διὰ γὰρ ταύτην ἡ συμφορά· λόγχα δὲ δορὸς περιφραστικῶς ἡ λόγχη, προμάχου δὲ τοῦ προβεβλημένου, τὸ δὲ λόγχα πρὸς τὸ αἰχμᾷ· ὁ δὲ λόγος, ὦ θανατοποιὲ λόγχη ἥτις τότε ἀνελοῦσα τὸν Εὔρυτον ἐνταῦθα τὴν Ἰόλην ἤγαγες ἐκ τῆς ὑψηλῆς Οἰχαλίας ὡς εἴθε μήποτε· τουτέστι φεῦ τῆς λόγχης ἐκείνης ἐν ᾗ ἐπόρθησε τὴν Οἰχαλίαν ὁ Ἡρακλῆς ἵνα ἐνέγκῃ τὴν Ἰόλην· διὰ γὰρ ταύτην ἡ συμφορὰ ἐγένετο· τὸ δὲ ἄρθρον τῷ λόγχη συναπτέον, ἥτις λόγχη.

προμάχου δορός τὸ προμάχου ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους ληπτέον οἷον τοῦ πρὸ πάντων μαχομένου· τὸ νύμφαν δὲ συναπτέον τῷ τάνδε.

857 θοὰν ἀντὶ τοῦ θοῶς· τινὲς δὲ τὴν ταχέως νυμφευθεῖσαν.

858 αἰπεινᾶς ἐν ὕψει κειμένης.

859 αἰχμᾷ νόμῳ πολέμου.

860 ἁ δ’ ἀμφίπολος Κύπρις ὁ νοῦς, ἡ δὲ Κύπρις ἦν ἄρα φανερῶς ἡ πάντων τούτων ἐργάτις εἰς ἔρωτα Ἰόλης βαλοῦσα τὸν Ἡρακλέα.

ἡ ὑπηρετησαμένη τῷ Ἡρακλεῖ πρὸς τὸν ἔρωτα.

861 πράκτωρ πρακτική.

862 πότερον ἐγὼ μάταιος ὁ χορὸς τῆς τροφοῦ ἀκούων θρηνούσης ἐπὶ τῇ ἀναιρέσει τῆς Δηιανείρας φησὶ τοῦτο, ἆρα ἀναίσθητός εἰμι ἢ κατακούω θρήνου τινός;

866 οὐκ ἄσημον ἀλλὰ δυστυχῆ οὐ μικρὸν ἀλλὰ μέγαν καὶ ἐξάκουστον· τοῦτο δὲ ὡς ᾐσθημένη μείζονος βοῆς.

867 καί τι καινίζει στέγη ἔοικέ τι νεώτερον ἔχειν ὁ οἶκος.

868 ξύνες δέ ἀντὶ τοῦ τῆσδε ἄκουσον· παρὰ τὸ ἔθος γὰρ κατεστυγνακυῖα πρόσεισιν.

ἀλλήλαις παρακελεύονται αἱ ἀπὸ τοῦ χοροῦ.

872 τὸ πόμπιμον τὸ πεμφθέν, λέγει δὲ τὸν χιτῶνα.

874 βέβηκε Δηιάνειρα βέβηκε, φησίν, ἡ Δηιάνειρα εἰς Ἅιδου οὐ τοῖς ποσὶ βεβηκυῖα· τὸ γὰρ σῶμα οὐκ ἄπεισιν εἰς Ἅιδου.

876 οὐ δήποθ' ὡς θανοῦσα; κατ' ἐρώτησιν, οὐχὶ ὡς θανοῦσα βέβηκεν; θανοῦσα δὲ ἐπεὶ καὶ ζῶντά ἐστί που πορευθῆναι.

879 σχετλιώτατα σχετλιώτατα ἦλθε πρὸς τὴν ἀναίρεσιν τουτέστιν ὡς ἄν τις ἰδὼν ἢ ἀκούσας σχετλιάσειεν τὴν πρᾶξιν.

εἰπὲ τῷ μόρῳ τίνι θανάτῳ συνέπεσεν ἀντὶ τίνι τρόπῳ ἐτελεύτησεν;

881 αὐτὴν διηίστωσεν αὐτὴ ἑαυτὴν ἀφανῆ ἀπὸ τοῦ βίου ἐποίησεν.

882 τίς θυμὸς ἢ τίνες νόσοι τίνι θυμῷ χρησαμένη ἑαυτὴν ἀνεῖλεν ἢ τίς νόσος, φησίν, ἀνεῖλε τὴν Δηιάνειραν;

ἀντὶ τίνα θυμὸν εἶχεν τότε;

τίς θυμὸς συνεῖλεν;

883 τάνδ' αἰχμὰν βέλεος περιφραστικῶς τὸ βέλος· βέλος δὲ εἶπεν τὴν Δηιάνειραν ὅτι τρόπον βέλους ἀνεῖλεν ἑαυτήν· ἢ ἥτις ὡς βέλος ἰοβόλον μέγα κακὸν προσετρίψατο τῷ Ἡρακλεῖ.

885 πρὸς θανάτῳ θάνατον τὸν ἑαυτῆς πρὸς τῷ Ἡρακλέους.

888 ἐπεῖδες, ὦ ματαία τεθέασαι τὴν ἐκείνης τόλμαν; ἐκαρτέρησας ἰδεῖν τὴν ὠμότητα; οὕτως γὰρ εἶπεν τὴν ὕβριν· καὶ νῦν δὲ τὸ ματαία κατὰ ἀντίφρασιν ἀντὶ τοῦ ὦ μελέα· καὶ Ὅμηρος γὰρ τὸ μάταιον μέλεον καλεῖ οὐ μέν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος.

891 ταῦτα τῇ χειρὶ ἑαυτῆς διεπράξατο.

892 τί φωνεῖς; ἀντὶ τοῦ ἄπιστα λέγεις.

σαφηνῆ ἀληθῆ.

894 ἁ νέορτος ἅδε νύμφα ἡ νεωστὶ ἐνταῦθα ὁρμήσασα Ἰόλη· ἀνέορτος δὲ ἀντὶ τοῦ αἰσχρὰ καὶ ἀπρεπής.

898 κτίσαι κατασκευάσαι καὶ ποιῆσαι· καλῶς δὲ ὡς ἐπὶ μεγάλῳ τολμήματι εἶπεν τὴν λέξιν.

899 οὕτως ἀκριβῶς διηγήσομαί σοι τὸ πρᾶγμα ὡς πεισθῆναί σε ὅτι ἀληθῆ λέγω.

901 κοῖλα γράφε κοινά, ἢ τὰ τοῦ θανάτου ἢ τὰ αὐτῆς καὶ τὰ αὐτοῦ.

902 στορνύνθ' τὸν Ὕλλον στρωννύντα.

905 ἐρήμη χήρα.

κλαῖε δ' ὀργάνων ὅτου ψαύσειεν καὶ εἰ ἥπτετό τινος ἐργαλείου ὧν εἴωθε μεταχειρίζεσθαι συνόντος αὐτῇ τοῦ Ἡρακλέους οἷον ἱστοῦ ἤ τινος τοιούτου ὠδύρετο ὡς λοιπὸν καταλιμπάνουσα αὐτά· ἱστοῦ δὲ ἴσως ἐφήπτετο διὰ τὸν κατασκευασθέντα πέπλον ἐπὶ συμφοραῖς.

ὀργάνων ἢ τῶν ἱστουργικῶν ἢ τῶν ἐργαλείων οἷς τὸν πέπλον ἔχρισεν.

907 ἄλλῃ δὲ κἄλλῃ ἀντὶ τῇδε κἀκεῖσε.

911 ἐπεὶ μηκέτι ἔμελλεν παῖδας τίκτειν ἤτοι σχήσειν· ὅτι τοῦ λοιποῦ οὐ γενήσονται συνουσίαι πρὸς τὸν Ἡρακλέα εἰς παιδοποιίαν· οὐσίας δὲ κοίτας, συνουσίας.

914 ἐπεσκιασμένη περικεκαλυμμένη, κρύπτουσα.

915 φρούρουν ἐφύλαττον.

δεμνίοις τοῖς Ἡρακλείοις ἔνθα συνεκάθευδον· ἄλλο γὰρ ἦν ὅπερ ἐστόρεσεν ὁ Ὕλλος.

917 ἐπενθοροῦσ' ἄνω ἐναλλομένη ἄνω εἰς τὴν κλίνην.

922 εὐνήτριαν εὐναζομένην, κοιμωμένην.

925 πρὸς τῷ στήθει γὰρ ἐπερονῶντο αἱ γυναῖκες.

ἐκ δ' ἐλώπισεν ἐγύμνωσεν, ἐξέδυσεν· λῶπος γὰρ τὸ ἱμάτιον.

928 τῷ παιδὶ τῷ Ὕλλῳ τῷ παιδὶ τῆς τοιαῦτα τολμώσης.

929 κἀν ᾧ καὶ ἐν ᾧ· καὶ ἐν ὅσῳ διετρέχομεν πρὸς τὸν Ὕλλον εἶτα πάλιν πρὸς τὴν Δηιάνειραν ἔφθασεν ἑαυτὴν ἀνελοῦσα.

931 ὑφ᾽ ἧπαρ καὶ φρένας περὶ τὸ ἧπαρ γὰρ φρένες εἰσὶ παχεῖαι· Ὅμηρος ὅθι φρένες ἧπαρ ἔχουσιν.

932 ἔγνω γὰρ κατὰ ποῖον τρόπον τοῦτο ἐποίησεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ· συνεῖδεν ὡς ὀργισθεῖσα ἐπὶ τῷ ἠπατῆσθαι παρὰ τοῦ Νέσσου τὸ ἔργον τοῦτο διεπράξατο.

937 ἀμφί νιν περὶ αὐτήν, τὴν μητέρα.

939 πλευρὰν παρεὶς ἔκειτο παρείς, ἐκτείνας ἑαυτὸν ἢ προσκολλήσας ὠδύρετο ὅτι αὐτὴν ματαίως ᾐτιάσατο ὡς κακοήθως ἀποστείλασαν τὸν χιτῶνα.

943 ὥστ᾽ εἴ τις δύο ἢ καὶ πλέους τῶν ἀνθρωπίνων ἀδήλων ὄντων ἀνόητοί εἰσιν οἱ λογιζόμενοι δύο ἢ καὶ πλείους ἡμέρας καὶ οὐ προσδοκῶντες καθ᾽ ἑκάστην ὥραν τὸν θάνατον· πολλάκις γὰρ λύπῃ τινὶ ἢ δυστυχίᾳ περιπεσόντες ἑαυτοὺς ὑπεξάγουσι τοῦ βίου παραχρῆμα καὶ οὐκ ἀναμένουσι τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν ὡς καὶ Δηιάνειρα.

947 πότερ᾽ ἂν πρότερα ποῖα, φησί, στένω, τὰ κατὰ τὸν Ἡρακλέα ἢ τὰ κατὰ τὴν Δηιάνειραν;

948 πότερα μέλεα περαιτέρω ποῖα χαλεπώτερα καὶ περαιτέρω δεινότητος;

949 δύσκριτ᾽ δυσκατάληπτά ἐστιν ἰσομέγεθα ὄντα.

950 τάδε μὲν ἔχομεν τὰ μὲν κατὰ τὴν Δηιάνειραν αὐταῖς ὄψεσιν ἔξεστι θεωρεῖν ἐν τῷ οἴκῳ τὰ δὲ κατὰ τὸν Ἡρακλέα ἐκδεχόμεθα.

952 κοινὰ δ᾽ ἔχειν τε καὶ μέλλειν κοινὰ δέ ἐστι τὰ ἀμφοτέρων κακὰ καὶ τὰ μὲν ἔχομεν τὰ δὲ μέλλομεν.

ἴσον δέ ἐστι τὸ ἔχειν κακὰ καὶ τὸ προσδοκᾶν.

953 εἴθ᾽ ἀνεμόεσσά τις ἀνεμόεσσα αὔρα περιφανὴς ἄνεμος, ἔπουρος οὔριος, ἑστιῶτις κατοικίδιος· ὁ δὲ νοῦς, εἴθε ὡς ἔστηκα πνεύσειεν ἄνεμος οὔριος ἐπὶ τῆς οἰκίας ἵνα με λαβὼν ταύτης ἀπαγάγοι τῆς ἑστίας καὶ

ἀποχωρίσειεν ὅπως μὴ παραχρῆμα ἀποθάνω θεασαμένη τὸν Ἡρακλέα κακῶς διακείμενον· τοῦτο δὲ λέγει ὡς μὴ καρτεροῦσα ἰδεῖν τὰς συμφοράς.

954 ἑστιῶτις ἐπὶ τοῦ οἴκου τούτου.

955 ἀποικίσειεν ἐκ τόπων ἀποχωρίσειεν ἐκ τούτων τῶν τόπων.

957 ταρβαλέα μὴ ἐνεγκοῦσα τὴν θέαν.

959 δυσαπαλλάκτοις δυσιάτοις.

960 χωρεῖν πρὸ δόμων λέγουσιν λέγουσι παμμέγεθές τι κακὸν πλησίον που τῆς οἰκίας χωρεῖν δυσιάτους ὀδύνας ἡμῖν ἐφελκόμενον.

961 ἄσπετον μέγα καὶ ἄπιστον.

963 προὔκλαιον ὀξύφωνος ἀντὶ τοῦ προκλαίουσιν· ὁ χορὸς αἰσθάνεται τοῦ Ἡρακλέους πλησίον φερομένου καὶ πλῆθος θρηνούντων ἐπακολουθούντων αὐτῷ.

964 ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἐκ τῆς βαδίσεως συνῆκεν τὸ φαινόμενον ἄθροισμα ξένων ἀνδρῶν εἶναι· οἷον βάδισις ξένων ἀνδρῶν ἐστι καὶ ἄλλου πλήθους συνέστηκεν.

965 πᾷ δ’ αὖ φορεῖ νιν; ποῦ, φησί, καὶ φέρει αὐτὸν ὁ ὅμιλος; ὡς γὰρ ὑπὲρ φίλου κηδομένην ἄψοφον φέρει τὴν βάσιν.

968 ἄναυδος μηδὲ φωνὴν προέσθαι δυνάμενος.

970 τί χρὴ θανόντα νιν τί, φησί, δεῖ κρῖναι περὶ αὐτοῦ καὶ τί ἄν τις δοξάσειεν; πότερον τέθνηκεν ἢ ὕπνῳ βεβάπτισται;

971 Ὕλλος ἀπαντήσας τῷ πατρὶ θρηνεῖ.

973 τί δὲ μήσομαι; τί τεχνάσομαι ὅπως σῳθείης;

974 σίγα, τέκνον γέρων τις ἀκολουθῶν τῷ Ἡρακλεῖ ἀπὸ Εὐβοίας πρὸς τὸν Ὕλλον φησί, μὴ ἀνεγείρῃς αὐτόν· τοῦτο γὰρ αἴτιον ὀδύνης τοῖς κάμνουσιν.

975 ὠμόφρονος ἐκ τῶν ὀδυνῶν ἠγριωμένου.

976 ζῇ γὰρ προπετής προπετὴς εἰς τὸν θάνατον προνενευκὼς ἢ παρειμένος· εἰς τὴν γῆν πεσὼν ἢ ἐπὶ πρόσωπον κοιμώμενος ἢ καὶ μόνον κείμενος.

980 φοιτάδα τὴν μανιώδη.

981 ἀλλ᾽ ἐπί μοι μελέῳ ἀλλ᾽ ἐνθουσιᾷ μοι τῷ μελέῳ ἡ φρὴν διὰ τὸ ἄπλετον βάρος· ἐν ἐπιθυμίᾳ, φησίν, ἔχω τὸ βάρος καὶ σιωπᾶν οὐ δύναμαι.

983 ὦ Ζεῦ, ποῖ γᾶς ἥκω; Ἡρακλῆς ὡς ἐξαναστὰς καὶ ἀγνοῶν ποῦ μετενήνεκται.

987 βρύκει ἐσθίει με ἡ νόσος καὶ ἀναλίσκει.

988 ἆρ᾽ ἐξῄδης πρὸς τὸν Ὕλλον λέγει, ἆρα, φησίν, ὅσον ἦν κέρδος τὸ σιωπᾶν ἔγνως καὶ μὴ διασκεδάσαι τὸν ὕπνον;

991 οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἄν ἀδυνάτως ἔχω καρτερεῖν ἐπὶ τηλικούτῳ κακῷ.

993 ὦ Κηναία κρηπίς κρηπὶς τὸ ἔδαφος, περιφραστικῶς δὲ ἀντὶ τοῦ ὦ Κήναιον· μέμφεται δὲ τῷ τόπῳ ὅτι οὐκ ἐπὶ αἰσίοις αὐτῷ γέγονεν τὰ ἐκεῖ θύματα· οἵαν οὖν, φησί, χάριν ἀπὸ τῶν θυμάτων διεπράξω.

997 οἵαν μ᾽ ἄρ᾽ ἔθου λώβαν οἵαν μοι, φησί, προσετρίψω βλάβην, ὦ Ζεῦ, τὴν ταῖς μανίαις ἀκμάζουσαν· λέγει δὲ ταῦτα ἀφορῶν εἰς τὸ ἑαυτοῦ σῶμα.

999 ἀκήλητον ἀνίατον, ἀκαταπράυντον· ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ὤφελον.

1000 καταδερχθῆναι θεωρῆσαι, ἰδεῖν τὴν ἀκμὴν τῆς μανίας.

1001 τίς γὰρ ἀοιδός τίς, φησίν, ἐπῳδὸς ἢ ἰατρὸς διὰ χειρῶν τὴν τέχνην τῆς ἰατρικῆς ἐνδεικνύμενος θεραπεύσει τὸ πάθος μου εἰ μὴ ὁ Ζεὺς βούλοιτο;

1004 θαῦμ᾽ ἂν πόρρωθεν ἥδιστα ἂν καὶ εἰ μακρόθεν μεταπέμψαιτό τις τὸν θεραπεύσοντα θεασαίμην μεταπεμψαμένων ὑμῶν.

1005 δύσμορον γράφε ὕστατον.

εὐνάσαι ἢ τὸ καθευδῆσαι ἢ τὸ ἀποθανεῖν.

1006 πᾷ μου ψαύεις; ὡς ἐφαπτομένου αὐτοῦ τοῦ παιδὸς ἐπὶ τῷ γνῶναι πῶς ἔχει τῷ σώματι· ποῖ ψαύεις ἀντὶ τοῦ παῦε ψηλαφῶν καὶ μεταφέρων τῇδε κἀκεῖσε τὸ σῶμά μου.

ποῦ προσάγεις τὰς χεῖρας;

1008 ἀντέτροφας ὅ τι ἂν ἡσυχάσῃ τοῦ κακοῦ τούτου πάλιν κινήσας ἀνέτρεψας οἷον ὅ τι ἂν τῶν ὀδυνῶν μύσῃ τοῦτο διήγειρας.

1009 ἦπταί μου τὸ κινηθῆναι ὑπὸ σοῦ καθήψατό μου.

ἥδ' αὖθ' ἕρπει ἡ νόσος, φησί, πάλιν ἐπίκειται.

1010 πόθεν ἔστ', ὦ πάντων Ἑλλάνων οὐ πρὸς τοὺς φέροντάς φησιν ἀλλὰ καθόλου πρὸς πάντας τοὺς εὐεργετηθέντας πρῴην ὑπ' αὐτοῦ· ποῦ, φησίν, ἆρα ἐστέ, ὦ πάντων Ἑλλήνων ἀδικώτατοι τουτέστιν ἀχαριστότατοι, οὓς ἐγὼ πῇ μὲν κατὰ θάλατταν πῇ δὲ ἐν γῇ ἔσῳζον, πάντα τόπον καθαίρων ὑπὲρ σωτηρίας ἐκείνων ἐγγὺς θανάτου ἐγενόμην; τὴν δὲ ἐκ τόπου σχέσιν εἶπεν ἀντὶ τῆς ἐν τόπῳ ὡς
σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη
ἀντὶ τοῦ σχεδόν.

πόθεν ἀντὶ ποῦ.

1013 ὠλεκόμαν ἔκαμνον καὶ ἐγγὺς θανάτου ἐγενόμην.

καὶ νῦν ἐπὶ τῷδε νοσοῦντι καὶ νῦν, φησίν, οὐδεὶς ἐκείνων ἐπ' ἐμοὶ νοσοῦντι οὐ πῦρ, οὐ ξίφος σωτήριον προσαγαγὼν ἀπαλλάξει με τοῦ ζῆν;

τῷδε δεικτικῶς ἀντὶ ἐμοί.

1014 οὐ πῦρ λείπει προσαγαγών.

ὀνήσιμον ὠφελήσιμον, σωτήριον.

1016 οὐδ' ἀπαράξαι οὐδεὶς ἐκείνων, φησί, βούλεται ἐλθὼν τὴν κεφαλήν μου ἀποτεμεῖν καὶ ἐλευθερῶσαι τοῦ μοχθηροῦ βίου.

1018 εἷς τῶν γερόντων ἀκολουθῶν ἐξ Εὐβοίας τῷ Ἡρακλεῖ πρὸς τὸν Ὕλλον φησί.

τοὖργον τόδε μεῖζον ἀνήκει τὸ βοηθῆσαι ἢ βαστάξαι τὸν Ἡρακλέα μεῖζόν ἐστιν ἢ κατ᾽ ἐμέ· ἀνήκει δὲ ἀντὶ ὁρμᾷ· ὤξυνται μεῖζον, φησίν, ἢ κατὰ τὴν ἐμὴν δύναμιν· τοὖργον δὲ τὴν νόσον φησί.

1019 σὺ δὲ σύλλαβε σὺ γὰρ νέος εἶ καὶ ὀξύτερόν σοι τὸ ὄμμα πρὸς τὸ σῴζειν τὸν πατέρα μᾶλλον ἢ δι᾽ ἐμοῦ.

1020 ἔμπλεον ὀξύτερον.

ψαύω μὲν ἔγωγε εἰ τὸ κατασχεῖν αὐτὸν ἰᾶται ἰδοὺ ἐφάπτομαι αὐτοῦ, ἴσθι δέ, φησίν, ὅτι τὴν λαθίπονον ἴασιν τῶν ὀδυνῶν οὔτε διὰ στόματος οὔτε ἔξωθεν προσάπτειν δύναμαι· οὐκ οἶδα γάρ· τοιαῦτα γὰρ ἀλγήματα δίδωσιν ὁ Ζεύς.

1021 λαθίπονον δ᾽ ὀδυνᾶν λείπει φάρμακον.

τὴν ὀδύνην τοῦ βίου αὐτοῦ τὴν λαθίπονον ἐξανύσαι οὐ δύναμαι.

οὔτ᾽ ἔνδοθεν οὔτε θύραζε οὔτε ἀπ᾽ ἐμαυτοῦ οὔτε ἀπό τινος τῶν ξένων δύναμαι ἐξανύσαι.

ἔνδοθεν διὰ στόματος.

1023 αἰσθάνεται τῆς τοῦ παιδὸς φωνῆς ὁ Ἡρακλῆς.

1028 θρῴσκει ἀναζωπυρεῖται ἡ νόσος.

δειλαία δειλοποιός.

1030 ἀποτίβατος ἀπροσπέλαστος.

1031 ἐπικαλεῖται τὴν Ἀθηνᾶν εἰς βοήθειαν.

ἰὼ παῖ κἂν σύ, ὦ παῖ, τὸν φύσαντα οἰκτείρας ἐπίσπασαί μοι ξίφος ἀνεμέσητον, ἐφ᾽ ᾧ οὐδείς σε μέμψεται ὡς πατροκτόνον.

1036 ἐχόλωσεν ἐπίσσωσεν.

γράφε ἐχόλησεν οἷον χολῇ ἔχρισε τὸν χιτῶνα.

1038 ἃν ὦδ᾽ ἐπίδοιμι ἣν ἴδοιμι τῷ αὐτῷ νοσήματι περιπεσοῦσαν.

1039 αὕτως ὁμοίως.

1041 ὦ Διὸς αὐθαίμων ὦ τοῦ Διὸς ἀδελφὲ Ἀϊδωνεῦ.

1042 ὠκυπέτᾳ ταχεῖ.

1049 στυγνὸς στυγνοποιός, διὰ τὰς τῶν ἄθλων προστάξεις.

1052 ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον τὸν χιτῶνα ὡς ἀμφίβληστρον.

1053 προσμαχθὲν προσκολληθέν.

1054 ἀρτηρίας τὰς φλέβας.

1055 ῥοφεῖ ἐκπίνει.

χλωρὸν νέον ἢ νεκρόν.

1057 ἀφράστῳ τῇδε χειρωθείς ἀπροσδοκήτῳ, ἀνεννοήτῳ ἢ ἀλέκτῳ· ἢ περὶ ἧς οὐκ ἔχει τις φράσασθαι τίς εἴη τὴν φύσιν.

πέδῃ ἐποχῇ, ἥττῃ.

1058 κοὐ ταῦτα λόγχη πεδιάς ἡ ἐν τῷ πεδίῳ βαλλομένη· ἢ ἐπεὶ ἐν τῷ Θεσσαλικῷ πεδίῳ ἐμαχέσατο πρὸς Κενταύρους.

λόγχη πεδιάς ἡ ἐν πεζομαχίᾳ· θέλει γὰρ εἰπεῖν ὅτι οὔτε παραταττόμενος οἷον πρὸς Λαομέδοντα οὔτε πρὸς Αὐγέαν ἢ Κενταύρους.

1059 θήρειος βία λέοντος, ὕδρας, Κερβέρου καὶ τῶν λοιπῶν.

1060 ἄγλωσσος κακόγλωσσος, βάρβαρος ἢ ἀλλόγλωσσος.

1062 φύσιν .....

φύσιν λείπει ἔχουσα.

1064 ὦ παῖ ὦ Ὕλλε, δεῖξον τοῖς ἔργοις ὅτι ἀληθῶς ἐξ Ἡρακλέους ἔχεις τὸ γένος καὶ μή μου προκρίνῃς τὴν Δηιάνειραν ἀλλὰ ταῖς σαῖς χερσὶ τῆς οἰκίας αὐτὴν ἔξαγε καὶ παράδος μοι· ταῦτα δὲ ἀγνοῶν ὅτι τέθνηκεν.

1067 ὡς εἰδῶ σάφα ἵνα μάθω πότερον ὑπὲρ ἐμοῦ νοσοῦντος λυπῇ ἢ ὅταν ἴδῃς τὸ σῶμα τῆς Δηιανείρας παρ᾽ ἐμοῦ βλαπτόμενον καὶ δικαίως καταπονούμενον.

1071 ὅστις ὥστε παρθένος Ὅμηρος
ἠΰτε κούρη
νηπίη ἥ θ᾽ ἅμα μητρὶ κλαίουσ᾽ ἀνελέσθαι ἀνώγει.

1072 βέβρυχα ἀναβοῶ.

1074 αἰὲν εἰπόμην κακοῖς ὑπέφερον πᾶν κακόν.

1075 νῦν δ᾽ ἐκ τοιούτου ἐξ ἰσχυροῦ γέγονα ἀσθενής· ἢ ὑπὸ τοιούτου κακοῦ.

1077 σκέψαι σκόπει.

1079 ὁ λόγος πρὸς τοὺς περιεστῶτας.

1081 αἰαῖ ὀδυνώμενος ἀναβοᾷ.

1082 ἔθαλψεν ἄτης πάλιν ἐξεπύρωσέν με ὁ τῆς νόσου σπασμός.

1083 οὐδ᾽ ἀγύμναστόν μ᾽ ἐᾶν ἔοικεν ὀδύνης ἀπείραστον, ἄνετον ὀδυνῶν ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐνδίδωσί μοι.

1086 ὦ Διὸς ἀκτίς, παῖσον ὦ κεραυνέ, εἴθε με λάβοις.

1087 ἐγκατάσκηψον βέλος τόξευσον κατ᾽ ἐμοῦ τὸν κεραυνόν.

1088 δαίνυται ἐσθίει με ἡ νόσος.

1089 ἤνθηκεν, ἐξώρμηκεν ἥκμασεν, ἀνεκάχλασεν καὶ ἐξεγήγερται.

1090 ὦ νῶτα καὶ στέρνα ἀφορῶν εἰς ἓν ἕκαστον μέλος δυσφορεῖ ὅτι ἀφ᾽ οἵου οἷον γένονεν αὐτοῦ τὸ σῶμα.

1091 ὑμεῖς ἐκεῖνοι ἆρα ὑμεῖς ἐστε αἱ τὸν Νεμεαῖον χειρωσάμεναι λέοντα, τὸν τὴν Νεμέαν λυμαινόμενον;

1093 λέοντ᾽, ἅπλατον ἀπρόσιτον.

κἀπροσήγορον ἀναγόρευτον, ἀδιήγητον ἢ φαῦλον καὶ μεμισημένον, ὃν οὐκ ἄν τις προσφθέγξαιτο.

ἀδιήγητον.

1095 διφυῆ τ᾽ ἄμικτον τὸν τῶν Κενταύρων ἀπροσπέλαστον, ᾧ οὐκ ἦν συμμῖξαι καὶ συμβαλεῖν.

1096 ὑπείροχον βίαν ὑπερέχοντα κατὰ τὴν δύναμιν· ὑβριστὴν δὲ μάχιμον, ὠμόν, οὐ σώφρονα· διὰ τὸν Νέσσον καὶ τὸν Πειρίθου γάμον.

1098 τρίκρανον Ἡσίοδος πεντηκοντακέφαλον αὐτόν φησιν εἶναι, οὗτος δὲ τρίκρανον.

σκύλακ᾽ τὸν Κέρβερον.

1099 τόν τε χρυσέων δράκοντα φασὶ τὸν Ἄτλαντα τῷ Ἡρακλεῖ κεκομικέναι τὰ μῆλα ὅτε καὶ αὐτὸς διαδεξάμενος τὸν οὐρανὸν ἐβάστασεν.

1100 ἐπ᾽ ἐσχάτοις τόποις τοῖς τῆς Λιβύης.

1101 ἐγευσάμην ἐπειράθην.

1103 ἄναρθρος οὐκ ἔχων τὰ ἄρθρα τῶν μελῶν διὰ τὸ σεσῆφθαι αὐτά· κατερρακωμένος δὲ τὰς σάρκας σαπεὶς καὶ ἔχων αὐτὰς κρεμαμένας ὡς ῥάκη.

1104 τυφλῆς ὑπ᾽ ἄτης ὑπὸ νόσου ἀφανοῦς καὶ ἀκαταλήπτου, ἣν οὐκ ἔστιν ἰδεῖν.

1107 τόδ᾽ ἴστε ᾧ παρόντες.

κἂν τὸ μηδὲν ᾧ κἂν μηδὲν ἕρπω ἀντὶ τοῦ καὶ οὕτως ἔχων, καὶ οὕτω διακείμενος.

1113 εἰ σφαλήσεται εἰ ἀποτεύξεται τούτου.

1115 σιγὴν παρασχὼν ἀντὶ σιωπήσας καὶ ἡσυχάσας.

1118 οὐ γὰρ ἂν γνοίης τουτέστιν ἐὰν μὴ τοῦ θυμοῦ παύσῃ πρότερον οὐ δυνήσῃ γνῶναι ὑπὸ τῆς ὀργῆς σκοτούμενος ὅτι ἀδίκως αὐτὴν ἀνελεῖν βούλει

ὅπερ σοί ἐστι μεγίστη χαρὰ οὐδὲ ὅτι μάτην ἀλγεῖς τὴν ψυχὴν νεμεσῶν τὴν οὐδὲν ἀδικήσασαν.

1119 χαίρειν προθυμῇ ἀνελεῖν αὐτὴν βουλόμενος

1121 ποικίλλεις σοφίζεις, καλλωπίζεις τῷ λόγῳ.

1124 ὦ παγκάκιστε αὕτη τοῦ μίσους ἐπίτασις ὅτι καὶ μνήμην τῆς μητρὸς ἐποιήσατο καὶ οὐ τοῦτο μόνον ἀλλὰ καὶ Ἡρακλέους ἀκούοντος.

1126 ἔχει γὰρ οὕτως τὸ γὰρ κατ᾽ αὐτήν, φησί, πρᾶγμα ἐκτός ἐστιν ἀδικίας ὡς μὴ δέον εἶναι τοῦτο σιωπῇ παραδοῦναι.

1129 λέγ᾽, εὐλαβοῦ δέ εὐλαβοῦ μὴ δι᾽ ὧν ὑπὲρ τῆς μητρὸς λέγεις περὶ ἐμὲ φαῦλος ἐξελεγχθῇς.

1131 πρὸς τοῦ; τέρας τοι διὰ κακῶν πρὸς τίνος; ἄπιστον γὰρ διὰ δυσφήμων ὥσπερ ἐμαντεύσω τουτέστιν ἄπιστον λέγεις ὅτι ἑαυτὴν ἀνεῖλεν εἰ μὴ ἄρα μαντικῆς μετέχων τοῦτο ἔγνως ὡς μάντευμα ἄπιστον· τοῦτο δὲ εἶπεν ἐπειδὴ πολλάκις τὰ μὴ προσδοκώμενα μαντεύονται οἱ θεοί.

1132 πρὸς ἐκτόπου ὑπὸ ἄλλου ξένου.

1134 στραφείη θυμὸς λήξειεν ἡ ὀργή.

1135 δεινοῦ λόγου θαυμαστοῦ· ἄπιστον γὰρ εἰ παύσομαι τῆς ὀργῆς· ὅμως εἰπέ.

1136 ἅπαν τὸ χρῆμ᾽, ἥμαρτε ζητοῦσα, φησί, χρηστόν τι διαπράξασθαι τοῦ ὅλου πράγματος ἥμαρτεν.

1143 ἰοὺ ἰού ἀναμιμνησκόμενος τῆς ἀπὸ Δωδώνης μαντείας ταῦτα λέγει, ἀριθμήσας τὸν χρόνον ἄρτι ἔγνων ὅτι εἰς ἔσχατον ἦλθον συμφορᾶς.

1147 σπέρμα σῶν ὁμαιμόνων ἀντὶ τοὺς σοὺς ἀδελφούς.

1149 μάτην ἄκοιτιν τὴν Ἀλκμήνην· τοῦτο δέ φησιν ὡς ἀνάξια πάσχων.

τελευταίαν ἐμοῦ φήμην τὴν περὶ τῆς τελευτῆς μου φήμην.

1151 ἐπακτίᾳ παραθαλαττίᾳ.

1152 ἕδραν διατριβήν.

1157 εἰς ἡλικίαν ἥκεις ἵνα φανῇς ἄξια πράττων παῖς ἐμὸς εἶναι.

1159 ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον προμεμαντευμένον, προειρημένον ὑπὸ τοῦ Διός· οὕτω δὲ διὰ τοῦ σ ἐν τῇ τραγικῇ λέξει.

1160 πρὸς τῶν πνεόντων τῶν ζώντων· πνεῦμα γὰρ ἡ ψυχὴ ψυχὴν ἐκάπυσσεν καὶ
ὅσα γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἕρπει·
ἔνθεν γὰρ ἡ ψυχή.

1163 οὕτω ζῶντα μ' ἔκτεινεν θανών δυνάμει γὰρ αὐτὸς αὐτὸν ἀνεῖλεν.

1164 φανῶ δ' ἐγώ ἐρῶ σοι ἄλλην μαντείαν νεωτέραν συμφωνοῦσαν τῇ προτέρᾳ.

1167 Σελλῶν εἰσελθών ἀκούσας ἔγραψα· ἔθος γὰρ τοὺς χρησμὸν δεχομένους παραχρῆμα γράφειν ἵνα μὴ ἐπιλάθωνται· ἔνιοι δὲ χωρὶς τοῦ σ γράφουσιν Ἕλλοὺς ἀποδεχόμενοι καὶ Ἑλλοπίαν τὴν Δωδώνην νομίζουσιν εἶναι· τὴν γὰρ χώραν οὕτως Ἡσίοδος ὀνομάζει ἐν Ἠοίαις λέγων οὕτως
ἔστί τις Ἑλλοπίη πολυλήιος ἠδ' εὐλείμων
ἀφνειὴ μήλοισι καὶ εἰλιπόδεσσι βόεσσιν·
ἔν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρηνες, πολυβοῦται,
πολλοί, ἀπειρέσιοι, φῦλα θνητῶν ἀνθρώπων·
ἔνθα δὲ Δωδώνη τις ἐπ' ἐσχατιῇ πεπόλισται,
τὴν δὲ Ζεὺς ἐφίλησε καὶ ὃν χρηστήριον εἶναι
τίμιον ἀνθρώποις· ναῖον δ' ἐν πυθμένι φηγοῦ
ἔνθεν ἐπιχθόνιοι μαντήια πάντα φέρονται
ὃς δὴ κεῖθι μολὼν θεὸν ἄμβροτον ἐξερεείνῃ
δῶρα φέρων τ' ἔλθῃσιν σὺν οἰωνοῖς ἀγαθοῖσιν·
ἐντεῦθεν δὲ λέγουσιν εἶναι Ἑλλοπιεῖς καὶ τοὺς ἐν Εὐβοίᾳ οἰκήσαντας.

1168 καὶ πολυγλώσσου δρυός ἤτοι πολλὰ μαντευομένης καὶ διὰ τοῦτο πολλὰ φθεγγομένης ἢ τῆς διαφόροις διαλέκτοις χρησμῳδούσης πρὸς τὴν ἑκάστου τῶν μαντευομένων γλῶσσαν.

1169 χρόνῳ τῷ ζῶντι τῷ ὑφεστῶτι· ὁ γὰρ παρελθὼν οἰονεὶ διέφθαρται, ὁ δὲ μέλλων πάλιν ἄδηλος.

1174 ταῦτ᾽ οὖν ἐπειδὴ λαμπρά φανερά, σαφῆ, πρόδηλα· ἐπεὶ οὖν, φησίν, ὁ χρησμὸς ἀπέβη δεῖ σε γενέσθαι σύμμαχον ἐμοί.

1176 καὶ μὴ ᾽πιμεῖναι καὶ μὴ ἀπειθήσας μοι παροξύνῃς εἰς λοιδορίας κατὰ σοῦ.

ἀπειθοῦντά μοι.

1177 ἀλλ᾽ αὐτὸν εἰκάθοντα ἀπὸ κοινοῦ τὸ δεῖ, δεῖ δέ σε εἴκοντα τῇ ἐμῇ προστάξει πράττειν ὃ βούλομαι· τὸ γὰρ τοῖς γονεῦσι πείθεσθαι νόμος ἐστὶ κάλλιστος καὶ εὐκλεὴς παρὰ πᾶσιν.

1179 ταρβῶ μὲν εἰς λόγου εὐλαβοῦμαι μὲν εἰς τοιαύτην ὁμιλίαν ἐλθὼν μὴ οὐχ αἱρετά μοι προτείνῃς πράξω δὲ ὅμως κἂν δεινὰ ᾖ.

εἰς λόγου στάσιν περιφραστικῶς εἰς λόγους.

1182 ζητεῖς, ἐπάγεις μοι ἀκριβῆ πίστιν.

1183 ἀπιστήσῃς ἐμοὶ γράφε προστήσῃς ἐμοί, ἐναντιωθήσῃ· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῇ βρώσει ψωμῶν προσισταμένων.

1186 ἦ μὴν τί δράσειν; ἐπὶ τὸ τί δρᾶσαι;

1188 ἐπώμοτον ὅρκιον.

1189 εἰ δ᾽ ἐκτὸς ἔλθοις εἰ παραβαίης τοὺς ὅρκους.

1190 οὐ χρεία βλαβῆναί με· ποιήσω γὰρ ἃ προστάξεις μοι· ἢ ποιήσω δὲ εἰ βούλει σύ.

1191 ὕψιστον πάγον ὑψηλὸν ὄρος ἐν Εὐβοίᾳ ἡ Οἴτη· πᾶν δὲ ὄρος ὄρος τοῦ Διὸς ὀνομάζεται ἐπεί φησιν ὑψίστῳ ὄντι τῷ θεῷ ἐν ὕψει τὰς θυσίας ποιεῖσθαι.

1193 ἐξαρέντα σε ταῖς σαυτοῦ χερσὶ μεθ᾽ ὧν θέλεις φίλων· οὐ γὰρ μόνος ἐδύνατο φέρειν αὐτόν.

1197 ἄγριον ἔλαιον ἄκαρπον ἀγριέλαιον.

1201 εἰ δὲ μὴ ταῦτα ποιήσεις διατελέσω ταῖς κατάραις καὶ καθ᾽ Ἅιδου βαρῶν σε.

1202 ἀραῖος ἐπάρατος, τιμωρὸς δαίμων.

1203 οἷά μ᾽ εἴργασαι οἷα θέλεις ἐργάσασθαι κατ᾽ ἐμοῦ πατροφόντην γενέσθαι παρακελευόμενος.

1204 ὁποῖα δραστέ᾽ ἐστὶν τοιαῦτά σοι παρακελεύομαι οἷα δρᾶσαι ὀφείλεις· εὐεργετήσεις με γάρ.

πατρὸς ἄλλου ξένος ἀλλ᾽ οὐκ ἐμὸς ὢν υἱός.

1206 ἐκκαλῇ ἀναγκάζεις.

1207 παλαμναῖον ἀλάστορα, μιαιφόνον, αὐτόχειρα.

1211 ἀλλ᾽ εἰ παραιτῇ τὸ ἀνελεῖν με τὰ ἄλλα ποίησον τουτέστι τὴν ὕλην συνάγαγε.

1213 ὄντως οὖν πληρώσεις τὴν πυρὰν τῆς ὕλης;

1214 πάντα, φησί, ποιήσω πλὴν τοῦ σώματος ἅψασθαι.

1216 καὶ ταῦτα μὲν ἀρκέσει βραχὺ δὲ τούτοις πρόσθες οἷον ταῖς ἄλλαις εὐεργεσίαις καὶ ἑτέραν βραχεῖαν χάριν πρόσθες γήμας τὴν Ἰόλην.

1221 σ᾽ ἐπισκήπτω ἐντέλλομαί σοι, παρρεγγυῶ.

1224 προσθοῦ δάμαρτα γυναῖκα ποίησον.

1225 ἄτοπον γάρ, φησί, τὴν ἅπαξ ἀνακλιθεῖσάν μοι ἑτέρῳ ξένῳ παρακαθευδῆσαι.

1227 κήδευσον οἰκείωσαι.

1228 τὸ γάρ τοι μεγάλα πιστεύσαντ᾽ ἐὰν γὰρ ἐν τοῖς μείζοσι θέμενος πίστιν .....

1230 τὸ θυμοῦσθαι εἰ μὴ πεισθείην αὐτῷ κακὸν καὶ τὸ πείθεσθαι ὧδε φρονοῦντι δυσχερές.

1232 οὕτω λαλεῖς ὡς μηδὲν πράξων ὧν λέγω.

1233 τίς γάρ ποθ᾽ ἥ μοι μητρί τὸ τίς ἐφ᾽ ἑαυτοῦ ἔθηκεν ἀντὶ τοῦ πῶς ἂν ἐγὼ ἑλοίμην γῆμαι αὐτὴν τὴν τῶν κακῶν αἰτίαν οὖσαν;

1235 τίς ταῦτ᾽ ἂν ὅστις μὴ ᾽ξ ἀλαστόρων τίς ἂν ταῦτα πράττειν ἕλοιτο ἐκτὸς ὢν μανίας καὶ θεηλασίας; ἀντὶ τοῦ οὐκ ἂν ἑλοίμην εἰ μὴ μαινοίμην.

1238 οὐ νέμειν ἐμοὶ φθίνοντι μοῖραν ἀντὶ τοῦ μέρος εὐποιίας προσνέμειν μοι.

1239 φθίνοντι φθειρομένῳ.

1241 ὡς νοσεῖς φράσεις ὡς φανερὸς εἶ νοσῶν χαλεπῶς οὕτως καὶ χαλεπῶς διαλεγόμενος.

1242 σὺ γάρ μ᾽ ἀπ᾽ εὐνασθέντος σύ με, φησίν, ἀναταράττεις ἀπὸ τοῦ καταπραϋνθέντος κακοῦ μὴ πειθόμενος.

1243 δείλαιος, ὡς ἐς πολλά ἄτοπον γὰρ καὶ ἐναντιοῦσθαι καὶ πείθεσθαι δι᾽ ὃ ἀπορῶ.

1244 δικαιοῖς δίκαιον νομίζεις.

1245 ἀλλ᾽ ἐκδιδαχθῶ τοῦτο κατ᾽ ἐρώτησιν.

1247 πράσσειν ἄνωγας δίκαιόν σοι τοῦτο φαίνεται, τὸ συναφθῆναί με τῇ Ἰόλῃ; πρὸς ὃν ὅτι οὐκ ἄδικον τοῦτο ἡγοῦμαι ἀλλὰ εὐσεβές, τὸ πειθαρχεῖν τῷ πατρί.

1250 θεοῖσι δεικνὺς ἔργον διαμαρτυράμενος τοὺς θεοὺς γαμήσω τὴν Ἰόλην.

1252 καλῶς τελευτᾷς ἀντὶ τοῦ καλῶς τὸν λόγον ἐπεραίωσας.

1253 ὡς πρὶν ἐμπεσεῖν ὡς εἰς πυράν με θῇς πρὶν ταραχθῆναι ὑπὸ τῆς νόσου.

1255 ἐγκονεῖτ᾽ ἐνεργεῖτε καὶ ἀνακουφίσατε.

παῦλά τοι κακῶν μόνη γὰρ ἀνάπαυσις τὸ παραθεῖναί με τῷ πυρὶ καὶ τοιαύτῃ τελευτῇ χρήσασθαι.

1259 ἄγε νυν πρὶν τήνδ᾽ ἀνακινῆσαι ἑαυτὸν παραθαρρύνει ὥστε μὴ βοᾶν κομιζόμενον εἰς τὴν πυράν· ἄγε οὖν, φησίν, ὦ σκληρὰ ψυχή, ὡς ἀπὸ χαλυβικοῦ σιδήρου πεποιημένη πρὶν τήνδε ἀνακινῆσαι νόσον ἐνδοῦσα τὸ

σεαυτῆς στόμα ἐμφαγῆναι ὡσανεὶ στόμα φρέατος λίθῳ κεκολλημένον πρὸς τὸ μηκέτι ὕδωρ ἀνιμᾶσθαι· λείπει δὲ τὸ ὡς, ὡς ἀπὸ χάλυβος γενομένη.

1260 χάλυβος λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσ' λίθινον καὶ σκληρὸν χαλινὸν σαυτῇ ἐπιβαλοῦσα.

1262 ἀνάπαυε βοήν ἀνάπαυσον τὴν βοὴν ὡς εἰς ἐπίχαρτον ἅμα καὶ ἀκούσιον πρᾶγμα χωροῦσα, τὴν πυράν· πῶς δὲ ἐπίχαρτον καὶ ἀκούσιον; ἐπίχαρτον μὲν ὅτι ἀπαλλάττεται τῆς νόσου ἀκούσιον δὲ ὅτι λυπεῖ πάντα ἡ ἀποστέρησις τοῦ βίου· παρὰ τὸ
ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ.

1264 αἴρετ', ὀπαδοί οὐκ οἰκέταις ἀλλὰ τοῖς ἀκολουθοῦσιν αὐτῷ ἐξ Εὐβοίας φησί.

1265 συγγνωμοσύνην ἀντὶ συγγνώμην, ὅτι κατὰ γνώμην πατρῴαν τοῦτο ποιῶ.

1268 οἳ φύσαντες καὶ κληζόμενοι εἰς τὸν Δία ἡ ἀπότασις τοῦ λόγου· ἐκείνους, φησίν, ἀγνώμονας ἡγεῖσθε οἵτινες γεννήσαντες αὐτὸν περιορῶσι τοιαῦτα πάσχοντα.

1270 ἐφορᾷ περιττὴ ἡ πρόθεσις.

1272 αἰσχρὰ δ' ἐκείνοις τοῖς γεννήσασιν ἐπονείδιστα.

1274 τῷ τήνδ' ἄτην ὑπέχοντι τῷ Ἡρακλεῖ.

1275 χορός· τινὲς Ὕλλος.

λείπου μηδὲ σύ, παρθένε ἔοικεν Ὕλλος ἀποστραφεὶς ταῖς ἀπὸ τοῦ χοροῦ λέγειν μὴ ἀπολιμπάνεσθαι τῶν οἴκων ἕως ἂν ἐπανέλθωσιν ἀπὸ τῆς πυρᾶς· τινὲς δὲ γράφουσιν ἐπ' οἴκων τουτέστι μηδὲ ὑμεῖς περιλείπεσθε ἐνταῦθα ἀλλ' ἀκολουθήσατε.

1277 πολλὰ δὲ λείπει τὸ ἐποίησεν.

λείπει τὸ ἐποίησεν· Δία δὲ τὴν εἱμαρμένην ἥτις καὶ ἀγαθῶν ἐστιν αἰτία.

καινοπαγῆ νεοκατασκεύαστα.

1278 κοὐδὲν κ. ἑ. οὐδὲν τούτων οὐδεὶς ἔπραξεν εἰ μὴ μόνος ὁ Ζεύς.